

Princův deník

Autorka: **Patoložka**; Beta-read: **Claire**

Romance, slash

Postavy: Harry Potter, Severus Snape a ostatní postavy světa JKR

Popis příběhu: *Jeden deník, jeden princ, jedna žena a jeden prorokovaný hrdina...*

Upozornění: Znalost kánonu nutností.

Postavy v tomto příběhu jsou majetkem JKR, autorky ságy Harryho Pottera. Tato povídka nebyla napsaná za účelem zisku.

ooOoo

Kapitola 1

Deník z černé hadí kůže nosil vždy při sobě. Hřál si jej na prsou a jeho srdce mu do něj občas až zběsile tlouklo, i když navenek nedával nic znát.

A teď byl pryč. Musel ho ztratit při té nechutné potyčce s Dracem po Křiklanově nóbl večírku. V duchu se ubezpečoval, že se nemůže nic stát. Byl přece chráněný jeho vlastními zaklínadly a ještě heslem, které nikdo neznal. A přesto byl jako na trní. Byl pro něj až příliš cenný, a to ani nepočítal všechno, co do něj za ty roky napsal. Vlastní postřehy a myšlenky.

Dostal ho darem. Od ní. K šestnáctým narozeninám. Pečlivě ho tenkrát vybrala a do poslední chvíle ho napínala. Nezbednice. Uměla být tak rozkošná. Stále měl před očima ten laškovný pohled jejích zelených očí, když mu ho slavnostně předávala.

Povzdechl si.

A teď o něj tak nešťastným způsobem přišel. O tu jedinou věc, která ho v těchto temných časech dokázala zahřát na duši. Přivolat si ho už nemohl. Zkoušel to, bylo pozdě, už byl v držení někoho jiného a on nevěděl koho.

Dneska bude nemilosrdný a strhne alespoň tři sta bodů. Nebelvíru. Komu jinému.

ooOoo

Harry tehdy stál přitisknutý ke zdi a s našpicovanými ušima poslouchal. Co pro něj byl předtím jen zlý sen, se teď stalo děsivou skutečností. Draco Malfoy opravdu něco plánoval, něco zlého, něco, co pocházelo od Voldemorta. A Severus

Snape mu v tom hodlal pomoci. Tím se v něm už tak zakořeněná nedůvěra k oběma mužům rozhodně nezmenšila. Chtěl je sledovat a zjistit, co mají za lubem, když si na chodbě poblíž místa, kde předtím stáli, povšiml malého černého předmětu. Byl to sešit. Zvedl ho, chvíli ho zkoumal, než se rozhlédl kolem a nenápadně si ho schoval do kapsy. A protože už neviděl ani jednoho z aktérů předchozí rozepře, vyrazil nahoru do nebelvírské věže.

Schylovalo se k večerce, ale v ložnici samozřejmě panoval čilý ruch. Nikdo se ovšem nedivil, když si zalezl do postele a zatáhl závěsy. Dělával to poslední dobou často. Vytáhl sešit a začal ho obracet v rukách. Od druhého ročníku už nikdy nepovažoval obyčejný sešit za obyčejný sešit. Po těch letech ale už dokázal zlou magii vycítit a tady žádná nebyla. Jen spousta ochranných kouzel, kterých byl schopen jen velmi silný a nadaný kouzelník. Pochyboval, že by to svedl Mafloy, a tak to tedy musel být Snape. Měl by ho vrátit, věděl, že by měl, nenáviděl toho muže, ale i tak ho uznával jako odborníka a učitele, ale touha dozvědět se, na které straně tento temný muž doopravdy stojí, byla silnější.

Vyzkoušel několik kouzel, která znal, ale už když tak činil, věděl, že to nebude k ničemu. A pak ho něco napadlo. Vytáhl učebnici Lektvarů pro pokročilé a nalistoval příslušnou stranu. A tam dole na listu byla zaklínadla, která hledal. Vyzkoušel je a velmi ho udivilo, že deník zazářil a dal tak na vědomí, že už zbývá jen heslo. *Heslo, heslo*, pomyslel si Harry, *co by na to řekl Princ dvojí krve?* A na to se deník otevřel. Harry nedokázal okamžitě pochopit, kde je mezi tím vším souvislost, než si přečetl první řádky.

Tento deník je majetkem Prince dvojí krve.

Stejně písmo, jen trochu vyspělejší než v učebnici, stejný sklon, stejný švih a tvrdost. Snapeovo písmo. Díval se z učebnice na deník a zase zpět. Byl takový hlupák, že mu to nedošlo, ale už nebude.

A s tím obrátil list a začal číst úryvky.

ooOoo

Nikdy jsem do něj nechtěl psát. Nikdy. Proč s tím začínám právě teď, když už se nikdy nevrátíš, sám nevím. Možná hledám útěchu, možná odpuštění, ale toho se mi nedostane. Ne teď, když mi tě mým přičiněním vzal. Klečel jsem u tvého hrobu a prosil. O co? O větší trest? Budiž mi věčným prokletím to, že s tím musím žít...

...

Albus se snaží. Ale já nikoho nepotřebuji. Vždy jsem byl sám. No dobře, vždy ne, ale ty roky jsou už pryč. Dávno pryč. Víš, co mi řekl? Že ho mám chránit! Že má tvoje oči! Jako by to snad byla nějaká náplast na bolest! Ten starý pošetilý blázen! Ale ochrany se mu dostane, o to se postarám. Je tím jediným, co tu po tobě zbylo. Jen nečekej, že ho budu i milovat. To po mně nemůžeš chtít...

...

Dali ho k mudlům. Pamatuji se na ni, na tvoji sestru. Už jako malá byla příšerná. Ale alespoň bude z dohledu. Pryč z očí. Všem, i mně. Třeba bych mohl zapomenout... Ne, já hlupák, jak bych mohl zapomenout. To přece nejde! Moje vina je stálá a neměnná a už jsem si na ni zvykl.

...

Včera se to řešilo na poradě. Letos nastoupí. Princátka. Nemůžu ho vystát už teď, příliš mi připomíná všechno, co se stalo. Srdce se mi sevře, jen na to pomyslím. Nechci ho tu. Ne. Pošpiní tvoji památku, vím to. A to nemohu připustit.

Kapitola 2

Viděl jsem ho. Jak by také ne, když se v průběhu zařazování všichni mohli přetrhout, aby ho zahlédli. Rozčepýřené vlasy mu trčely na všechny strany, nasadil arogantní pohled a nosánek měl nahoru. S jakou radostí běžel k nebelvírskému stolu. Mazánek, oblíbenec, hvězda. Ó, jak si to užívá, rozdává úsměvy na všechny strany, jak je na to hrdý. Pan úžasný...

...

První hodina a on se mi opováží vysmívat do očí! Stejně jako jeho otec. Až na ty oči, ty vzal tobě. Jak může být tak domýšlivý, když nezná ani základy? Ani se neobtěžoval něco si přečíst. Přesně, jak jsem předpokládal. Naše nová celebrita...

...

Ten fracek je nepoučitelny! Myslel si snad, že zvládne horského trola jen tak sám? Dobrá kamarádka vševědka to sice vzala na sebe, ale já vím, že to musel být jeho nápad. Jen šťastnou náhodou vyvázl bez úhony. Neuvědomuje si snad, že stačilo málo a zbyla by z něj jen krvavá šmouha? Chybělo málo a... Jak jsem mohl vědět, že se tam nachomýtně? Mám na něj snad umístit lokační kouzlo? No, možná by to nebyl špatný nápad. Ale přečestný Albus by to nedovolil, protiva jeden. Alespoň, že kámen je v bezpečí, i když mě to pitomé psisko pokousalo. Ale on je živý a opravdu doufám, že to tak zůstane. Přitahuje problémy jako magnet.

...

Zase je na koni. Dostal pozici ve famfrpálovém družstvu A za co? Že se mu na první hodině povedl jeden obrat? Protekce vládne světem. A taky obdržel nové koště. Copak nemá fanoušků už dost? Musí se k nim přidat i Minerva? Nesnáším ho. Je mi trnem v patě. Chtěl bych, aby mi zmizel z očí. Ano, to by chtěl.

...

Málem ho někdo zabil! Tady v Bradavicích! A nikdo si toho nevšiml. Copak jsou všichni tak slepí? Nikde není bezpečno, sám to vím nejlépe.

Už jsem tu kletbu skoro zlomil, a pak mi vzplál kabát. Nevěřím na náhody, i když to posloužilo svému účelu a kletba se přerušila. A on se pak klidně předváděl dál a chytil zlatonku. Do úst. Jakoby nic. A pak tam stál uprostřed s rukou zdviženou a sklízel ovace. Stále to mám před očima jako živý obraz. Byla bys na něj hrdá, líbilo by se ti to. Mně ne. Zmijozel prohrál.

...

Ten jeho arogantní pohled. Jak se na mě dívá. Zpod těch směšných brýlí jako na nějaké krvelačné monstrum. Je mu jedno, že jsem mu zachránil ten jeho zlatý zadek. Všem je to jedno. Klidně si plánuje nějakou další rošťárnu.

...

Měl tu drzost Minervě říct, že chci ukrást kámen! Bez ostychu. A pak si klidně nakráčel do jámy Ivové, jako by to byla nějaká legrácka. Copak si myslel, že když zvládne trola, tak přemůže i všechny nástrahy, které jsme tak pečlivě vytvořili? Ne, on totiž vůbec nemyslel! Pes ho mohl rozpárat jako malinu, osidlo zabít jednou myšlenkou, nebýt té vševědky mohli se i otrávit. Jak se dostali přes šachy, to je mi záhadou, ale ubránit se Temnému pánovi i v tak neurčitém stavu? Ne. To nebyl on. To ty. Vždycky jsi to byla ty. Zachránila jsi své mládě znovu, když já selhal. Proč jsi nedokázala zachránit i sebe? No proč?

Ještě, že ten rok už končí. Není po všem, já vím, že zdaleka ne. On se vrátí, tak jak to řekl. Minulost mě pronásleduje a pomalu se mění v budoucnost. Věčný koloběh.

...

Albus jim za tu nebetyčnou rošťárnu ještě přidělil body. Proč mě to jen překvapuje. A ta nechutná červená pak visela úplně všude kolem. Už aby se hrad vyprázdnil a já měl trochu klidu. Ochrana krve převezme mou práci. Zase za mě zaskakuješ. Vždycky jsi tu pro mě byla, proč jen jsem to neviděl? Kdybych prohlédl už tenkrát, nemusela jsi mě pak vyvádět z jeho spárů. Ale ano, jistěže si za to mohu sám. Tebe neviním. Za své chyby si může každý sám. A já dvojnásob.

Kapitola 3

První den a mě z něj trefí šlak. Vážně bych ho vyloučil, kdybych měl tu možnost. Taková nezodpovědnost! A ještě měl tu drzost mi do očí lhát a vymlouvat se! Ale ony ho přejdou roupy. Jen co začne vyučování. Jestli si myslel, že stačí jeden hrdinský čin a bude to mít lehčí než ostatní, pak se tedy hluboce mýlil. Alespoň se mnou.

...

K něčemu se schyluje. Cítím to. A tentokrát za tím nestojí Potter. Tohle je i pro něj příliš velké sousto...

...

Hadí jazyk! Copak není namočený do jiných věcí? Hadí jazyk. Svým způsobem jsem ho vždy obdivoval. Okouzloval mě. Jazyk samotného Zmijozela. Mohl by s tím učinit tolik věcí. Ale on o tom nemá ani tušení. Možná je to tak lepší...

...

Nemůže být dědic. Já to vím, on to ví, viděl jsem mu to na očích, a celá škola je přesvědčená o opaku. Další kousek slávy pro už tak slavného chlapce. Jen tentokrát ho za to nečekají ovace. Ale není to on. A co mě znepokojuje – nevíme, kdo tedy.

...

Krade mi zásoby ze skladu. Nevím jak, nevím proč, ale je to tak. Můžu být zcela klidný, protože jeho lektvarové schopnosti jsou na tak nízké úrovni, že by spíš nechal vylétnout hrad do povětří, než aby uspěl. To Grangerová je mozkiem tria. Šel jsem s tím za ředitelem a ten to jen odmávl, že to mám nechat být. Nechat to být? Nikdy. Dám si na něj pozor. Nikdo si ze mě nebude dělat dobrý den!

...

Zlatoslav si tu nadnáší ta svoje brka. Měl tu drzost mi dokonce poslat amorka. Mně! Proklel jsem ho a poslal do horoucích pekel, kam patří. Na tohle nemám náladu. Ne, když už máme dva případy zkamenění a pachatel nebyl odhalen. Proč se jen ten tvůj synek vždycky nachomýtně tam, kam nemá? Vážně je to dědičné...

...

Další případ. Grangerová. Veřejnost se plaší a my jsme v koncích. Budeme muset uzavřít školu. Snažil jsem se. Prolezl jsem celé sklepení píď po pídi, každý tajný kout, ale po Tajemné komnatě jsem nenašel žádnou stopu. Děsí mě to neznámé zlo. Musím něco udělat, ale co?

...

...A pak ho prostě proklál mečem Godrika Nebelvíra, řekl Albus shromážděnému sboru. Dvanáctiletý kluk? Jak je to možné? Jak na to mohl přijít on, když my všichni jsme tápali? Nehorázné štěstí nebo smůla? Kde vzal tu sílu postavit se nestvůře a zbavit se části Pána zla? Copak za všechno může ta jeho nebelvírská rytířskost a nesobecké srdce, jak Albus stále zdůrazňuje? Nebýt chrabrého hrdiny, jedna studentka by byla mrtvá, po chodbách by se dál proháněl bazilišek a... A zase byl blízko smrti. Tak blízko, že jsem cítil její pachutí na jazyku. Nevím,

co mám dělat víc. Mám mu být vděčný, že to všechno dokázal? Jsem mu vděčný, že se zachránil sám. Ale tohle se nikdy nesmí dozvědět.

...

Kdybych měl tu možnost, tak udělám z Luciuse sádrového trpaslíka s červenou čepičkou, rozmlátím ho palicí a nasypu do kentauřího hnoje! Ale nemůžu. Musím hrát svou roli.

...

Mandragory zpracovány, všichni uzdraveni, Nebelvír vyhrál pohár, škola se klaní svému hrdinovi. Už si asi zvykám...

Kapitola 4

Black utekl z vězení. Zradil tě, a přesto bys ho jistě uvítala s otevřenou náručí, kdyby ti dokázal vysvětlit, co všechno se odehrálo a jak. Vždy jsi byla soucitná a přespříliš spravedlivá. Nikdy bych nevěřil, že to bude právě on, kdo tě zradí. I když jsme bojovali na život a na smrt, musím přiznat, že ti ten bastard byl vždycky věrný jako pes. Nebo možná Jamesovi. To vyjde na stejno. Z mého pohledu si Azkaban zasloužil, jen nevím, jestli přesně za to, za co ho tam poslali.

...

Vlkodlak a poloobr rozšířili učitelský sbor. Asi aby doplnili netopýra z podzemí. A já do toho samozřejmě neměl vůbec co mluvit. Na mě se tu prostě nedbá. Takže mi ke všem povinnostem přibyla ještě další – dohlížet na Lupina. Albus si asi myslí, že jsem nějaký superhrdina z mudlovských filmů.

...

Temnota se rozrůstá. Cítíš ji také tam nahoře? Nebo se k tobě nedostane? Doufám, že ne. Ale ke tvému synovi se znovu přiblížila, a tentokrát měla mozkomoří háv. Alespoň tady tomu vlkodlakovi přiznávám bod. Mohl by je po těch neschopných individuích alespoň něčemu naučit.

...

Letěl. Viděl jsem ho. Byl jsem právě v sovinci. Občas tam rád chodím a dívám se do dále. Chybí mi ten pocit volnosti, který už jsem dávno nezažil. Musím ti říct, že má víc odvahy, než jsem si myslel. Já bych se hipogryfovi vyhnul na sto honů. Nebo je to jen jeho zbrkllost a nerozvážnost, která ho žene k takovým kouskům? Dost možná. Vypadalo to, jako by mu po tom letu zmizelo trochu stínu z očí. Anebo se mi to jen zdálo. Pořád ho nesnáším. Ale je to i tvůj syn...

...

Další úplněk, další přeměna. Jeho přítomnost je pro mé nervy jako mor. Myslel jsem si, že už je to za mnou. Ale stačí jeden pohled na toho vlkodlaka a vzpomínky jsou zpět. Vzali mi všechno – moji hrdost, můj klid, a nakonec to nejčennější, pro co bych se všeho ostatního vzdal... Tebe! Tu noc v Chroptící chýši jsem jim neodpustil ani po všech těch letech. Nejde to. I když vím, že to nebyl Lupinův nápad. I když to sakra dobře vím, křivda se mě drží jako klíště a ven pustí jen hněv. Ale dokud učí to, co má, dokud má Lupinova přítomnost nějaký smysl, pak to vydržím. A potom? To snad ví jen Merlin...

...

Učí se Patronovu zaklínadlu. Nevěřil jsem tomu, ale po těch letech už se nedivím. Kdyby nevěnoval zbytečnou pozornost všem těm věcem okolo, možná by z něj byl dobrý student. Je tvé krve a ty jsi vždy vynikala.

...

Hagrid tu fňuká, že mu vzali přerostlého mazlíčka a mě už z toho bolí hlava. Koledoval si o to, když svou práci nedokáže zvládnout...

...

Měl jsem hned vědět, že to byl ten ďábelský pláněk! Ale nepoznal jsem ho. Neviděl jsem ho tehdy až tak z blízka, aby to bylo možné. A tentokrát zasáhl Lupin. Ale stejně jsem to měl vědět! A ten tvůj nanicovatý syn ho měl celou tu dobu u sebe.

Nemohlo se to stát v horší dobu. Šel jsem právě dát Lupinovi jeho lektvar, když jsem ten pláněk našel otevřený na jeho stole a uviděl je u vrby mlátičky. A hlavně jeho – Blacka a trio a Lupina spěchajícího jejich směrem. Přirítit jsem se tam, aniž jsem vlastně věděl, co chci dělat. Ale musel jsem znát pravdu o tom, co se tehdy stalo, musel jsem ho chránit, kdyby se vyplnilo podezření, že ho chce ten bídný pes zabít. Ale než jsem mohl zasáhnout, ten fracek mě napadl. Věděl snad něco víc než já? Vlastně asi ano. V tom zmatku jsem si nevšiml Pettigrewa. Kdyby mi tohle došlo, pak by všechno najednou už tam dávalo smysl.

Když jsem se probral, byli už pryč. Ale slyšel jsem je, věděl jsem, že jsou blízko. A když jsem viděl, čemu čelí, monstru, kterému jsem čelil i já sám, instinkt byl silnější než strach. Ochránit za každou cenu! Jenže jsem znovu selhal. Vysmekl se mi a běžel hledat toho prašivého psa, kterého teprve dnes večer potkal. Našel jsem ho až na poslední chvíli. U jezera, v bezvědomí a s Blackem. Toho chlapce snad provází smrt na každém kroku. Je to snad tím, že ji zažil už jako batole? Nebo je to prostě proletí jeho osudu, stejně jako mého?

...

Nesnáším Albuse! Intrikán jeden! Blacka nechal utéct na hipogryfovi a dětem dal do ruky obraceč času a děj se vůli Merlinova! A ten patron. Už z dálky jsem ho viděl, ale kdo mohl tušit, že to chlapec zvládl sám? Nikdo. Ani Albus není

vševědoucí, i když to tak často předvádí. A opět mu to vyšlo. Nikdy nepochopím, jak mohl tak hazardovat s jeho životem. Nikdy. A tohle mu nezapomenu! Byl to před lety právě on, kdo mi řekl, že ho mám chránit! Tak jak si mohl něco takového dovolit? Ne, tohle se vymyká všemu.

A on to opět zvládl. Do třetice všeho dobrého. Doufám, že ho štěstí neopustí. Že by nebyl jen dítětem lásky ale i štěstěny? Jestli ano, pak ho musím doopravdy milovat i nenávidět zároveň.

...

Vlkodlak je pryč. Postaral jsem se o to. Nikdy bych nedovolil, aby byly děti, ať už jakkoliv nezodpovědné a hloupé, vystaveny takovému permanentnímu nebezpečí. Ano, měl jsem i osobní důvody, to nepopírám. Jsem přece zmijozel, a tak dokážu vytěžit ze situace, když se mi naskytne.

Školní rok je konečně završen a všichni ho zdárně přežili. Někdy se divím, jak je to vůbec možné.

Kapitola 5

Turnaj Tří kouzelníků? Ono jim nestačí, že je Temný pán někde tam venku a že se na Mistrovství famfrpálu objevilo znamení zla? Oni ještě uspořádají tuhle akci s historií plnou katastrof a tvrdí, že jim jde o navázání kontaktů a spolupráce? Tůdle! Chtějí jen odpoutat pozornost a zavírají oči před hrozbou. Všichni jsou nepoučitelní.

...

Ten jednooký blázen je ještě potrhlejší, než jsem si myslel! Učit děti neodpuštělné. No, když o tom tak přemýšlím, možná je to dobře. Alespoň uvidí, s čím by se mohly jednou setkat. Mám divný pocit, že to nebude trvat zase tak dlouho.

...

Jako bych to neříkal! Magnet na problémy. Jak se jeho jméno vůbec mohlo do poháru dostat? Nebo spíš, kdo za tím stojí? Igor má takový divný pohled, ale ten měl už za našich mladších let. Moody, ten starý pošuk byl vždy nechutně paranoidní a nezlepšuje se to. Albus... neví také nic. Necháme to zatím tak a uvidíme. Alespoň jednou se dalo na mě. Ale musíme na to přijít dřív, než se stane něco dalšího.

...

Užívá si svou novou slávu? Novinové články, rozhovory, zástupy obdivovatelů, kteří se s ním chtějí alespoň vyfotit? Ne, nemyslím si. Sedí v koutě a sám. Trio se

nám nějak rozpadá. Jo, žárlivost je mrcha, i kdyby základy přátelství byly sebepevnější.

...

První úkol, neméně děsivý než před lety. Draci. Byl mezi nimi jako trpaslík a choval se jako... Ne, byl prostě vystrašený. Každý by byl v jeho kůži. Ale zvládl to. Ano, nevím vlastně jak. Alespoň je vidět, že je famfrpál k něčemu dobrý i v „běžném životě“. Opět mě překvapil a to se nestává každý den.

...

Je nesoustředěný, duchem mimo. Teď jen, jestli přemýšlí o turnaji nebo o děvčatech. Po tom Vánočním plesu bych řekl, že v tom budou spíše ty dívky... Dokonce si domlouvali s Weasleyem rande na mé hodině, to byl vrchol! Začal přebírat další manýry svého otce. Tomu bylo taky všechno, kromě jeho zájmů, ukradené.

...

Znovu se mi vloupal do skladu! Jako před dvěma lety. A tentokrát si vzal i žaberník. Zcela jistě to byl on, když ho potom použil pro úkol v jezeře. Musím mu uznat bod za dobrý nápad. Vynořil se sice poslední, ale šlechetné srdce, jak Albus stále dokola opakuje, mu vyneslo druhé místo. To má po tobě. Ty jsi nám svou dobrotu ukazovala každíčký den.

...

Znamení tmavne a Igor panikaří. Bude zázrak, jestli neprchne před koncem roku. Zbabělec.

...

Jsem jako na trní, od té události s pohárem se nic nestalo. Ale muselo to mít přece nějaký smysl. Všechno má vždycky nějaký smysl. Začínám pochybovat o správnosti svého doporučení...

...

Příprava bludiště nám zabrala skoro měsíc. Mám pocit, že je to jeden z nejhorších úkolů, co jsem kdy zažil. Ale pozice závodníků začínají být vyrovnané, teď už to vím a mám dojem, jako by snad za ten poslední rok dospěl, i přes ten odstrašující účes. Nebo ho možná vidím v jiném světle.

...

Věděl jsem to! Věděl jsem, že se něco stane a zase jsem selhal! Temný pán se obrodil, Diggory je mrtvý, z Moodyho se vyklubal Skrk a Potter... díky Merlinovi přežil. Všechno. Ne, definitivně jsme se na začátku roku zmýlili. Měli jsme to celé zrušit, dokud byla sebemenší možnost. Ale nenašel by si pak stejně jinou cestu?

Je nepředvídatelný. Už před lety jsme nikdy nevěděli s jistotou, co udělá příště. Nevěřím, že by se změnil. A jestli ano, pak jen k horšímu.

...

Znamení je živé, ale mě ještě nezavolal. Na co vlastně čeká? Budu připraven na všechno, co přijde. Alespoň v to doufám... Ty mi k tomu dáváš sílu, i když už tu dávno nejsi. A teď mám ještě k tomu důvod věřit, že všechno, co jsem před lety vyslechl, byla pravda. A jednou budeme třeba i volní. Jen, abych se toho ve zdraví dožil.

Kapitola 6

Nechci o NĚM psát. A také nebudu. Je to příliš nebezpečné a nechutné. Na tohle nechci znovu vzpomínat. Stačí, že to musím líčit Albusovi a Řádu.

...

Neměl být snad pod ochranou krve v bezpečí? Už asi nic není jisté, když ho za bílého dne v mudlovské části města napadli mozkomoři. Nevím, co bych měl dělat dřív. Cítím se jako roztříštěný do všech směrů. Ministerstvo žije v bludech. Nikomu nevěří. Albusovi, Řádu, Potterovi... Co bychom měli udělat? Přitáhnout Temného pána za klopy a předvádět ho jako v cirkuse? Nechtějí vidět, co se kolem děje, a tak nic nevidí.

...

Tak nejen, že si ti tupci nedohlédnou na špičku nosu, ale ještě ho chtěli vyloučit? Copak nechápou, že jedině v Bradavicích může být v bezpečí? Copak neví, že on má předurčeno... Zaevidují položku, odloží a jede se dál. Úřednický šiml je nekonečný, celé ministerstvo je jeden velký chaos. A s Popletalem v čele směřuje neodvratně ke zkáze. Kauza s Potterem je toho jasným důkazem. Spolehnout se sám na sebe, to je v současné době jediné soudné řešení. Já to vím už léta, teď by si to měli uvědomit i ti ostatní.

...

Chtějí mít Bradavice pod kontrolou, a tak nám sem nasadili špeha. Ropuchu producující se v růžové, ze které je mi na zvracení. Jak je může tahle kreatura něčemu naučit? Počkat – ne, ona nemůže a ani nechce. Věrná svému ministrovi udělá, co mu na očích uvidí.

...

Zase chodí jako tělo bez duše, oči bez zájmu bezděčně těkají a znovu je sám. Znam ten pocit, kdy vám nikdo nevěří. On ne, on měl kolem sebe vždy spoustu přátel. Takoví jsou nebelvíři, společenší jako smečka lvů. Zmijozelové jsou jiní a

já teprve. Alespoň, že má poblíž ty dva věrné stíny, jinak by mohl podlehnout beznaději a to bych mu nepřál. Zažíval jsem to až příliš často.

...

Umbridgeová rozsívá nejistotu a strach. Podrývá morálku a autoritu učitelů. Pokud předtím nebyla v sedle, pak teď je na koni. Jak bojovat proti takovému zlu? Copak nám nestačí to venku? Musíme čelit ještě tomu uvnitř? Ve vlastních řadách?

...

Myslel si, že je to tajné. Ale mě nic neunikne. Založil si vlastní výukovou skupinu „věrných“. Učí je kouzla a souboje. Dobrý nápad. Kdybych měl šanci, navrhl bych to sám. Chtělo by to sice někoho zkušenějšího, ale lepší něco, nežli nic.

...

Řád se schází a já se po Lupinovi musím setkávat ještě i s Blackem. Je nesnesitelný, jako vždycky byl. Arogantní pitomec. Nikdy se nezdržím moc dlouho, stejně o moji přítomnost nikdo nestojí. To jen ty jsi mi dala šanci a po tobě už nikdo. Zřejmě je to tím, že jsem si to nikdy nepřál. Tebe mi nemůže nikdo nehradit. Snad jen... Ne. Tebe nikdo.

...

Proč to, u Salazara, nikomu neřekl? Takové sny není radno brát na lehkou váhu. Ale ano, já vím proč. Nevěřili mu jednou, nebudou věřit znovu, tohle vyplynulo z jeho zkušeností. Já se s tím potýkám dnes a denně.

Varoval jsem Albuse, už když ho to napadlo prve. Hodiny nitrobrany se změnily v boj. Ale o co vlastně bojujeme? Je mezi námi příliš mnoho nedůvěry a nenávisti, která se rozrůstala už od prvního okamžiku. Nejde ji vzít zpět, nelze jen tak vymazat. Asi ani nechci. K zeleným očím tak snadno vzniká náklonnost. A já bych tu ztrátu podruhé neunesl.

...

Ropucha se ujímá vlády nad školou. Brumbál je neznámo kde, Potterův spolek byl násilně rozpuštěn. Nezůstal kámen na kameni. Skoro mi chybí ty dny, kdy studenti prováděli jen obyčejné lumpárny.

...

Nestačí jí, že používá své zakázané metody, ještě jí musím dodávat veritasérum. Chtěl bych se vzepřít, chtěl bych proti ní bojovat a postavit se za ně. Ale copak mohu, když je temná hrozba hned za branou? Nejsem všemohoucí, a tak raději podstoupím jedno zlo výměnou za jiné.

...

Věděl jsem, že je to fracek, který nezná hranic, věděl jsem to a přece... Viděl moji nejhorší vzpomínku, připomínku mého ponížení a slabosti. Vloupal se mi do myslánky v nestřežené chvíli, nedokázal jsem tomu zabránit, jen řešit důsledky. Ted' už není cesty zpět, most mezi námi je definitivně zablokovaný a zabezpečený zámky, od nichž chybí klíč. Ne, že bych ho snad po dnešku chtěl hledat...

...

Měl jsem sen. Nepamatuji si ho, ale ještě ted' mi buší srdce. Víím jen, že jsi v něm byla ty...

...

Ten podvrtný zmetek si dovolil navrhnout, aby vstoupil do Řádu. Ještě není ani plnoletý. Copak kolem něj není už dost násilí, neuvědomuje si ten moula, že by chlapce tak jen přitáhl do dalšího maléru. Nikdy ty nebelvíry nepochopím. Jsou to sebevražední hazardéři!

...

Všechno se zvirtlo. Možná, kdybych se pokusil. Možná, kdybych mu dal šanci, neprovedl by takovou hloupost jako se vydat na ministerstvo zachránit svého pitomého kmotra. Ale copak jsem po tom všem mohl? A přesto mě požádal o pomoc. Byl jsem pro něj jen asi lepší volba než růžová ropucha a také jedinou možností, jak dát ostatním vědět, ale přesto jsem to byl já, komu to řekl. Ale nedokázal jsem to psisko odradit od takové zbrkllosti, vždycky mezi námi panovala jen zlá krev a dnes tomu nebylo jinak. Temný pán toužil znát celou pravdu, byl pro to schopen učinit cokoli a do Potterovy mysli byl tak snadný přístup. Kdybych neupozornil Řád, skončily by všechny ty děti v JEHO spárech. Sám jsem zasáhnout nemohl, to snad chápeš, někdo musí stát mezi ním a dětmi, až se MU to jednou podaří. Někdo, od koho se očekává věrnost a bezmezná oddanost. Dokonalá role, kterou ovládám již tolik let.

Black je mrtvý, proroctví zničené, Lucius ve vězení. Temný pán nebude mít dobrý den a já s ním. Ale vědomí, že jsou všichni v pořádku, mě posílí a já vydržím všechno, co si na mě usmyslí.

...

Další sen. Ale po tomto se mračím. Víím, že jsi v něm byla. Dlouhé rudé vlasy ti tančily po zádech. Věnovala jsi mi široký úsměv, který jsem si snad ani nezasloužil. Ale pak ses otočila a běžela jsi pryč. Běžel jsem za tebou, nemohl jsem tě ztratit. Jenže když jsem tě dostihl, zelené oči na mne mluvily z tváře tvého syna. Nerozumím tomu.

...

Albus je zpět, konečně. Chod školy byl obnoven, chlapec trpí v agónii pro toho, koho skoro ani neznal. Ale kdo může říct, že zná sám sebe? Jaká slova by ho mohla utěšit, když na to ani čas nepomůže? Snad se mu podaří jít dál.

Jediné pozitivum vidím v tom, že úředníci konečně prohlédli. Kouzelnický svět se utápí v šoku. Dobře jim tak, alespoň zažívají to, co jsem zažíval i já sám.

Kapitola 7

Ten sen mě pronásledoval celé léto. Proč mi to děláš? Co mi tím chceš naznačit? Odvracíš se ode mě? Nebo se ke mně snad chceš vrátit v... něm?

...

Složil jsem neporušitelný slib. I když mě k tomu Bela donutila, nakonec jsem to udělal pro Draca. Nemůžu připustit, aby se z něj stal vrah. Nebojím se smrti, ani bolesti. Je vepsaná v mém osudu. Jen mě mrzí, že se tam s tebou nesetkám. Ty patříš do nebe, já se do něj nikdy ani nepodívám.

...

Viní mě z jeho smrti. Vidím mu to na očích. Alespoň, že může svůj hněv na někoho zaměřit. Já jsem měl leda tak sám sebe.

...

Ředitel mi dal post učitele Obrany. Ne, že bych o něj zas až tak stál. Ale takový jsme vytvářeli dojem. Alespoň se teď už budu moci věnovat lektvarům jen o své vůli. A také se ti ubožáci konečně něco užitečného dozvědí. Dávno už nastala doba, kdy to bylo více než potřeba. A když už jsou jednou výkvětem kouzelnické společnosti, měli by se alespoň umět bránit. Jen jestli už není pozdě...

...

Tvůj syn také může pokračovat za svým cílem stát se bystrozorem. Horaciovu oku určitě neunikl, na to má až příliš dobrý nos na vlivné kouzelníky. A on vlivný je, i když si to asi sám ani neuvědomuje...

...

Zdá se, jako by se všechno trochu upravilo, od té doby, co se nepotkáváme na Lektvarech. Nevím, čím to je. Snad tím, že se mu v Obraně daří? Anebo jsem se i já umírnil? Už mě unavuje stále jen bojovat a hašteřit se. Trochu smíru neuškodí. I kdyby to byl jen klid před bouří.

...

Albus se s ním zavírá na celé hodiny do ředitelny a nechce mi říct, o co se jedná. A ta proradná kletba postupuje dál. Vidím to na něm. Nedokázal jsem mu pomoci

víc. Slábne, už nezbyvá moc času. Ale stejně nevím, jestli budu schopen udělat, oč mě požádal.

„Severusi, není jiná možnost.“ Zatraceně! Vím sám, že je to jediné vhodné řešení. Ale ztratit jediného člověka, kterého mohu pokládat za svého přítele, vlastní rukou? To je příliš i na bastarda, jako jsem já. Nemám srdce z kamene... Copak jsi to viděla jen ty?

...

Odmítá mou pomoc a vzdaluje se mi čím dál víc. Prokletá zmijozelská hrdost! Jen doufám, že až nastane ta chvíle, tak nebude pozdě.

ooOoo

Harry se tu noc odebral ke spánku až někdy nad ránem. Nedokázal se odtrhnout od těch řádků. Bylo toho tolik, co nevěděl, nebo kde mu tvrdili, že pravda leží jinde. A Snape? Ach ano, Snape, protivný mrzutý netopýr už najednou nevypadal jako nepřítel. Vlastně, pomyslel si Harry, si byli trochu podobní. A to v mnoha bodech.

Snape se obracel k jeho matce, to mu bylo jasné, i když nikde neviděl napsané její jméno. Byla mu přítelkyní, možná láskou? Jediným člověkem, kterého kdy měl. Teď už dokázal pochopit tu jeho zahořklost, ten neustávající hněv, který z něho vyzařoval. Vlastně byly známkou i toho, že je stále schopen emocí. Ano, Severus Snape byl bastard, ale chladný zdaleka ne.

Těsně před usnutím už Harry věděl, co má udělat. Vráti deník jeho majiteli, co nejdříve to bude možné. Učiní tedy první krok ke smíru a pak? Děj se vůle Merlinova, přesně, jak psal Snape ve svém deníku.

Kapitola 8

Profesor celý den pouštěl na studenty i své kolegy hrůzu. A pokud si Harry dobře všiml, když procházel kolem počítačů na oběd, tak Nebelvír od rána už přišel o 155 bodů a Mrzimor ani Havraspár na tom nebyli o moc lépe. *No, potěš koště.* Právě v tuto chvíli dumal nad tím, jestli zanedlouho Snapeovo konání definitivně vyhrotí anebo naopak zastaví. Neměl ani tušení, co ho vlastně může čekat. Ale čím dřív se k tomu odhodlá, tím to také dříve bude mít za sebou.

Po hodině Obrany zůstal Harry v učebně jako poslední. Přistoupil ke katedře, za níž profesor seděl a něco psal. Pak ovšem vzhlédl a upřel na něj svůj pohrdavý černý pohled.

„Co chcete, Pottere?“ vyjel na Harryho podrážděně. Nestačilo snad, že se s ním musel potýkat v hodině? Ještě ho bude ten fracek otravovat i po ní ve chvílce oddechu?

Harryho to ovšem nerozhodilo, na takové jednání byl zvyklý. Odhodlaně mu pohled opětoval a klidně odpověděl. „Mluvit s vámi, pane.“

„To právě děláte, ne?“ podotkl jízlivě mistr lektvarů a pozvedl vyzývavě obočí.

„V soukromí, pane,“ zdůraznil Harry, a když se učitel neměl k žádné akci, povytáhl z kapsy černé kožené desky deníku.

Snape ztuhl a oči se mu rozšířily hrůzou. Na malý okamžik to vypadalo, že zkameněl. Dokonce ani nedýchal. Pak ale trhaně přikývl a pokynul nezdravě bledou rukou ke kabinetu. „Pojďte.“

Harry si přehodil tašku přes rameno a následoval ho. Zatím to tedy šlo celkem dobře. Profesor ho neproklel, ani nezačal hulákat. Na horší varianty snad raději ani nepomýšlel.

Jakmile se za nimi zavřely dveře a ochrany se aktivovaly, Snape se k němu přiblížil až skoro na dosah ruky a vpil se do něj svým pohledem. „Kde jste ho vzal?“ Jeho tichý tón vylučoval jakoukoliv lež. Ne, že by Harry něco takového snad plánoval.

„Našel jsem ho, pane, včera na chodbě,“ odpověděl mladý kouzelník bez vytáček. Říct mu pravdu byla ta jediná správná taktika. Sám nesnášel, když mu lhali nebo před ním skrývali tajemství.

„Četl jste ho?“ vyptával se dál.

Harry okamžitě přikývl. „Ano.“

Profesor se s trhnutím oddálil, jako by se spálil. „Jak?“ vydechl se zoufalstvím v hlase.

Harry se trochu smutně pousmál. „Mám v držení učebnici Prince dvojí krve. Hodně jsem se z ní za tento rok naučil, pane.“

A po těch slovech si lektvarista sedl na pohovku. Vypadalo to, jako by ho zradily nohy. „Co ode mě chcete, Pottere?“ zašeptal.

Harry očekával ledacos - hrozby, popírání, vzdor, jen ne takovou odevzdanost. Co si Snape myslel, že udělá? Že ho bude vydírat nebo tyranizovat jako jeho otec? Že po celé škole roznese, co se dozvěděl? Že vyzradí tajemství člověka, který nad ním držel ochrannou ruku, aniž by to sám kdy vůbec zjistil?

„Jen odpověď, pane,“ pronesl tak přesvědčivě, jak to dokázal.

Černé oči se k němu zvedly s výrazem zmatení.

Mladík se tedy odhodlal. „To mezi námi... Byla to jen vaše role, pane?“

Kdyby se Severus dokázal smát, tak by to udělal, ale takhle z něj vyšlo jen hořké zachrčení. „Ne, pane Pottere, jak jste se jistě dozvěděl, nebyla v tom jen má

role. Vždy jsem měl pro své chování důvod. Ale musím uznat, že by v mém jednání k vám, zejména v posledních letech, asi došlo k posunu nebýt návratu Pána zla. Všechno to muselo vypadat dostatečně přesvědčivě, kvůli zachování životů nás obou. Ovšem také se domnívám, že žít ve vás nenávisť k mé osobě, mě svým způsobem po tom všem i uspokojovalo..."

Harry přikývl na znamení porozumění. Tohle mu už také došlo. Jak by mohl Snape hrát věrného služebníka a zároveň s ním mít vřelý přátelský vztah? Nemožné. Ne-li sebevražedné.

A pak k Severusově nevíře zašmátral v kapse, vytáhl deník a podal mu jej. „Tady, pane. Slibuji, že nic z toho nikdy neprozradím.“

Snape jej trochu váhavě přijal, i když mu srdce v hrudi splašeně poskakovalo, jak ho toužilo mít při sobě. Pak se ale pohledem vrátil k mladíkovi. „Jak bych tomu mohl věřit?“

„O té záležitosti s myslánkou jsem také nikomu nic neřekl,“ odpověděl klidně Harry. Něco podobného čekal. Nedůvěru měl v sobě Snape až příliš hluboce zakořeněnou. A k nebelvírům, kteří mu téměř vždy jen ubližovali, tuplem.

Severus už otevíral ústa, aby něco uštěpačného podotkl, ale pak je opětovně zavřel naprázdno. Pravda. Potter toho mohl využít proti němu, ale nikdy se o to ani nepokusil. Ani jedenkrát za celý ten rok. „Děkuji, pane Pottere,“ odpověděl po chvíli tiše. „Co chcete jako protislužbu?“

Harry se na něj zadíval s tázavým výrazem.

„Každý chce vždycky něco na oplátku. Tak funguje svět,“ zavrčel dodatečně Snape, podrážděný tím, že mu to musí ještě vysvětlovat.

Zmijozelský svět, dodal si Harry v duchu a povzdechl si docela nahlas. „Pane, já od vás nic nežádám. Naopak. Chci vám tímto poděkovat a také se omluvit za... tamto,“ pronesl formálně a mávl rukou směrem k myslánce.

Černé panenky opět nevycházely z údivu, až to Harryho úplně vyvedlo z míry. Copak mu nikdy nikdo nepoděkoval? Musel na to čekat tolik let, než se mu dostalo uznání?

„Ale pokud bych mohl poprosit...“ Harry zaváhal a Severus se napjal. *A je to tady, bude něco chtít*, proběhlo lektvaristovi v hlavě. „Mohli bychom se k sobě začít chovat jako normální lidé?“ pokračoval mladý kouzelník. „Tak jako právě teď? Bez zášti a nepřátelství? Víím, že na veřejnosti musíte zachovat svou roli a já svou část splním. Jen bych chtěl, abychom oba věděli, že je to jen představení pro ostatní. Že doopravdy nejsme ve svém osamoceném údelu úplně sami...“

Severus se na něj chvíli jen tak díval. A když mladík neřekl víc, zachrčel: „Dobře, přijímám.“

Harry se usmál, jako by mu právě předal ten nejužasnější dar a odpověděl: „Děkuji, pane.“ Pak pohlédl trochu nerozhodně směrem ke dveřím. „Za chvíli mám hodinu, tak bych měl...”

„Jistě,“ vzpamatoval se profesor a vstal. Deník si automaticky zastrčil do náprsní kapsy, kam už léta patřil. Harry si toho pohybu všiml, a aniž by věděl proč, potěšilo jej to.

„Příjemný zbytek dne, pane,“ rozloučil se nakonec skoro srdečně a ztratil se za dveřmi.

Než se ovšem zavřely, Severus ještě dodal: „I vám, pane Pottere, i vám...”

ooOoo

...Nikdy bych tomu nevěřil, kdybych neměl v ruce hmatatelný důkaz. Ale stalo se to. Doopravdy. Byl tady a... dokonce poděkoval a omluvil se. A všechno to, co ještě řekl. Stále mi ta slova zní v hlavě. Možná jsem se mýlil, možná v sobě má daleko více z tebe, než ze svého otce. Kéž by tomu tak bylo. Pak by totiž kouzelnický svět měl naději, jakou někde v dáli vidí Albus. A možná, jen možná bych pak měl naději i já sám.

Kapitola 9

No, musím uznat, že dnešek byl rozhodně zajímavý. Ten kluk má ale kuráž! Zakřičet na učitele málem před celou školou... Předtím to bylo spontánní, teď se svou úlohu teprve učí a vkládá do toho až moc vášně. Asi se bojí, aby to nepokazil. Já už mám za sebou letitou praxi. Přetvařováním jsem strávil dobrou polovinu svého dospělého života...

Ozvalo se klepání na dveře a vytrhlo tak Severuse ze psaní. Zvedl se, přešel ke vchodu a překvapivě otevřel... Potterovi. Rozčepýřené vlasy mu zase trčely na všechny strany a očima těkal sem a tam. Než stihl profesor cokoliv poznamenat, mladík se ozval sám.

„Pane, mohu jít dál? Prosím!”

Severus ustoupil a Harry se spěšně protáhl. Jen co byly dveře bezpečně zavřené, spustil.

„Pane, omlouvám se. Vážně mě ten dnešek moc mrzí! Já...” Chtěl pokračovat, ale byl přerušen.

„Dost, pane Pottere. Nazýval jste mě odporným bastardem celou svou školní docházku a já musím se zadostiučiněním shledat, že opravdu jsem odporný bastard.”

Mladík se zatvářil nešťastně. *Tihle přečestní nebelvíři*, pomyslel si Severus a povzdechl si. „Dohodli jsme se, že zachováme své úlohy a vy jste se toho dnes zhostil velmi zdatně. Weasley vás dokonce musel brzdit. To, že o tom ale my dva víme své, platí a nic se na tom nezmění.“

„Nezmění, pane?“ zeptal se nejistě mladík a vypadal jako vyjukané ptáček.

A potřebuji své jistoty, povzdechl si tentokrát Severus v duchu. „Ne, nezmění, dal jsem vám své slovo.“

„Děkuji,“ vydechl vděčně. „A...“

„Ano, já vím,“ přerušil ho znovu profesor, „Je vám to líto.“

Harry přikývl.

Nastala chvilka mlčení, než si Harry odkašlal.

„Pane, asi by nebyla vhodná doba na pokračování lekcí nitrobrany, že?“ zeptal se. Zadržel dech. *Troufal si příliš? Přijde o své štěstí?*

Severus nevypadal rozladěně, spíš nevěřičně. „Ne, pane Pottere, to by tedy nebyla...“ protáhl.

Harry se pousmál a napětí z něj spadlo jako mávnutím proutku. „Myslel jsem si to... Ale nemohl byste mi alespoň zopakovat základy? Minule jsme to nějak... opomenuli.“

Severus pozvedl obočí. Ten mladík ho tedy nepřestane udivovat. Jejich hodiny byly naprostou katastrofou a stejně se do toho chce vrhnout znovu? Nepoučitelný... nebo za to mohla nějaká pozitivnější vlastnost? Třeba touha stát se lepším?

„Mohlo by to pro mě být přínosné...“ doplnil střapatý kouzelník, jako by se svou prosbu snažil obhájit.

„Máte pravdu. Temný pán už se sice o vaše spojení od toho fiaska na ministerstvu nezajímá, ale člověk nikdy neví.“

Otočil se k policiče a vytáhl útlou knihu ve starých ohmataných deskách. Chvilku si ji skoro láskyplně prohlížel, než se vrátil k Harrymu, který ho celou dobu pozoroval, a podal mu ji.

„Zacházejte s ní, jako by to byl váš největší poklad, pane Pottere. Jinou už nemám.“

Harry knihu přijal a zkusmo ji otevřel. *„Tajnosti nitrosnubné – Dorian Prince.“* Překvapeně ke svému profesorovi vzhlédl.

Severus se ušklíbl. „Rod Princeů byl vážený a mocný a tohle je jen jedna z věcí, kterou ukrýval. Nadání pro umění mysli jsem zdědil po svém dědovi,“ vysvětlil Snape.

„Děkuji, pane,“ vydechl Harry a opravdu si knihu pečlivě uložil do kapsy.

„A teď,“ prohlásil mistr lektvarů, „nemohu vás sice učit nitrobranu, ale něco bych pro vás přece jen udělat mohl.“ Tentokrát to byl Harry, komu vylétlo obočí prudce vzhůru. „Pokud byste měl zájem, samozřejmě,“ dodal ještě.

„O co jde, pane?“ zeptal se Harry.

„Vaše znalosti v obraně jsou obstojné, ale Temnému pánovi a ani mě se nemohou rovnat. Vlastně jste vždy vyvázl jen díky svému pověstnému štěstí...“

Harry se na něj dál jen díval. Kdy že to zapomněl i mrkat? Navrhuje mu snad...

„Byl bych ochoten vás učit. Řekněme dvakrát týdně. Za školní trest to zamaskujeme snadno podle toho našeho dnešního výstupu, za který jste si už tak vysloužil spoustu hodin. Takže?“ Otázku nechal volně viset ve vzduchu a čekal na vyjádření mladého čaroděje.

„To by bylo úžasné, pane!“ Potter zářil. Měl snad druhé Vánoce?

„Dobře. Termíny budeme měnit, aby to nebylo příliš nápadné. A jsem také obeznámen s tím, že trávíte čas s ředitelem...“

Harry sklonil hlavu. „Nemůžu o tom mluvit, pane.“

„Dobře, toho si cením. Tak se dohodněme tak, že pokud bych nevybral vhodný termín, nějak to pak zaonačíme a přeložíme.“

Harry celou dobu odhodlaně přikyvoval a na rtech mu hrál nefalšovaný úsměv.

Severus se zmohl jen na zavrtění hlavy. „Měl byste jít. Vaši přátelé se o vás již jistě strachují...“ poznamenal pak Severus a upozornil tak na docela dlouhou dobu, kterou už spolu sami strávili.

„Máte pravdu, pane,“ vyhrkl mladík a už se hnál ven.

„A, pane Pottere? Před nimi ani slovo. Všechno musí vypadat věrohodně.“

„Takže nebudou vadit nějaké ty lumpárny?“ zažertoval Harry.

„Pane Pottere!“ zavrčel Severus výhružně.

„Už mlčím, pane, už mlčím!“

Už byl skoro u dveří, než se zamyšleně otočil. „Pane, vy a Malfoy... Ten neporušitelný slib...“

„To je zase něco, o čem nemohu mluvit já, pane Pottere,“ odpověděl přísně profesor a měřil si ho upřeným pohledem.

„Jistě, pane, pardon. My nebelvíři do všeho strkáme nos,“ řekl s pousmáním.

„Všiml jsem si,“ odfrkl si Snape.

„Nemůžete mi ani nic neznačit?“ zkusil to ještě jednou.

„Nejde to,“ odpověděl profesor.

Harry přikývl. Některá tajemství prostě mají zůstat skrytá. „Hezký den, pane.“

„Se vším tím známkováním jistě bude,“ pronesl sarkasticky Severus a mávl rukou ke kupě pergamenů.

„Pro vás určitě,“ neodpustil si mladík a mrknul na něj.

„Tak už jděte a snažte se tvářit méně šťastně. Myslím, že sklepení by vám za vaši záři nepoděkovalo, nehledě na to, že by si moji zmijozelové zaručeně pomysleli, že jste se definitivně zbláznil,“ upozornil ho trochu pobaveně Snape.

„Budu se tvářit jen tak šťastně, jako když mířím z vykonaného trestu.“

„To bude snad... dostačující.“

Harry naposledy kývl a byl pryč.

ooOoo

„Harry, řekni mi, co se děje? Tváříš se nějak moc spokojeně,“ dobírala si ho u snídaně Hermiona. „Má s tím snad něco společného Ginny?“ zeptala se a výmluvně zatřepala řasami.

„Cože? Ginny?“ vyděsil se zelenooký mladík a vyplašeně se rozhlédl kolem, zdali je čistý vzduch. *Uf*, Ginny seděla až o kousek dál a bavila se s nějakou kamarádkou z ročníku a Ron zaměstnával Deana svými postřehy z famfrpálu, což byl v poslední době setrvalý stav. „Jsme jen kamarádi, Hermiono. Necítím se teď na jakýkoliv vztah. Nehledě na to, že bych toho člověka až příliš ohrozil.“

„Ale, Harry...“ snažila se mu to Hermiona vymluvit.

„Žádné ale. Je to moje rozhodnutí,“ trval na svém mladý kouzelník a upřel na tu všetečnou dívku vedle svůj pohled.

Sklopila oči a zaskuhrala: „Zasloužíš si trochu štěstí.“ Pak provinile vzhlédla. „A já s Ronem...“

Harry se zasmál. „Jsem jen rád, že jste spolu. Už mě nebavilo sledovat, jak kolem sebe kroužíte.“

Hermiona se začervenala, ale pak se zatvářila opět zvědavě. „Tak jak to, že jsi tak spokojený?“ naléhala dál.

„Někdy stačí ke spokojenosti i vědomí, že člověk není na všechno sám...“ prohlásil Harry prostě.

„Ty přece nejsi sám!“ vyhlásila jeho kamarádka obranně.

„Ne, Hermiono, nejsem...“ usmál se Harry a pohledem letmo zabloudil k učitelskému stolu.

ooOoo

Potterovy doplňkové lekce probíhají uspokojivě. Nikdy bych neřekl, jaké bude mít odhodlání a nadání, kdybych to nezažil. Měl jsem si to uvědomit už dřív. Ale lépe vůbec někdy, nežli až příliš pozdě. To byla vždycky tvá slova. A měla jsi pravdu. Slůvko kdyby člověka jen příliš trápí. Nyní je důležitá přítomnost.

Kapitola 10

Nemělo se to stát, ale stalo se. Změnilo by se něco, pokud bych mu tu učebnici vzal dřív? Hned jak jsem zjistil, že ji má?

Severus si promnul kořen nosu.

Nezměnilo.

Naléhavé ťukání. Vyděšený a zoufalý Potter stál za dveřmi. Tentokrát ani nečekal, až bude uvnitř a spustil. „Mrzí mě to, nemyslel jsem...“

Severus se rozhlédl na všechny strany a zatáhl chlapce dovnitř.

„Ano, máte pravdu. Nemyslel! Jak jste vůbec mohl použít kouzlo, které neznáte, a ještě k tomu proti někomu?“ pronesl pobouřeně profesor.

„Bude...“ vyjekl Potter a v hrdle mu to zabublalo.

„Ano, pan Malfoy bude v pořádku. Ale kdybych nebyl nablízku, tak by to tak dobře nedopadlo.“

Potter přecházel bezcílně po místnosti a rval si vlasy z hlavy. Jestli to takhle půjde dál, bude před dosažením plnoletosti plešatý.

„Sedněte si!“ řekl autoritativně lektvarista.

„Cože?“ vyděsil se Harry a oči vykulil tak, že byly jako talíře.

„Sednout, hned!“ nařídil mu znovu. „Pane Pottere, soustředte se. Je to důležité!“

Harry roztřeseně kývl.

„Nikdo o tom neví, a tak to také musí zůstat.“

„Ale...“

„Žádné námitky! Pan Malfoy na tom trval a já také. Jediný, kdo byl obeznámen, je pan ředitel a ten to jen rád schválil.“

Harryho zradil hlas, a tak jen kývl.

„A teď ještě další věc. Udělal jste chybu. Velkou chybu. Nikdy, opakuji NIKDY, nesmíte použít kouzlo, které neznáte, i kdyby se zdroj zdál sebedůvěryhodnější. Což nechápu, jak jste se něco takového mohl domnívat o Princí dvojí krve, ale to nemění nic na tom, že by vás to mohlo příště třeba stát život.“

Harry znovu kývl a oči se mu zakalily slzami. Severus se zhluboka nadechl. „Ve Zmijozelu máme pravidlo: *Uděláš chybu, zaplatíš*. Tečka. Vyřešeno. Člověk se poučil,“ řekl trochu mírnějším hlasem.

„Vy mě ne...?“ zachrčel Harry.

„Ne, pane Pottere, mně stačí, že jste cítil vinu a pokud si propříště dáte pozor, měla by pro vás tato bezmála tragická lekce alespoň nějaké pozitivní aspekty.“

„Dobře... Jaký bude trest?“ zeptal se mladý kouzelník provinile.

„Naučíte se všechna základní léčitelská kouzla,“ prohlásil Severus a založil si ruce na hrudi, až jeho plášť hlasitě zašustil. Nebo to bylo jen tím, že bylo v místnosti takové ticho?

„Cože? To je můj trest?“ zeptal se Harry nevěřícně.

„Věřte mi, bude to pro vás trest, až zjistíte, jako jsou komplikovaná. A příště - a to sice doufám, že k žádnému příště už nedojde, ovšem ve vašem případě o tom pochybuji - si budete vědět rady,“ dodal a naklonil hlavu trochu dolů, až se černé oči doširoka otevřely a zavrtávaly se mladému čaroději snad až na dno duše. „A teď se jděte vyspat. Na započetí tréninku musíte být odpočatý.“

Harry zamrkal a až teď si uvědomil, že ho jeho zoufalství z toho, co provedl, dovedlo až na pokraj vyčerpání.

„Dobře,“ odpověděl unaveně a sunul se silou vůle ke dveřím.

Na prahu se ještě otočil a věnoval učiteli poslední uštvaný pohled. „Děkuji, pane, za všechno.“

„Běžte už. Začínám mít pocit, že tu trávíte více času než ve své rudé ložnici,“ protáhl Severus.

Harry se trochu pousmál, zívá a s pokývnutím odešel.

ooOoo

Mé vztahy s Dracem se nelepší. Čím více se k němu snažím přiblížit, tím více se mi vzdaluje. A po tom střetu s Potterem je to snad ještě horší. Čeho se bojí? Co je jeho největším strachem? Že to nezvládne nebo že to naopak udělat chce? Má pocit, že se ho snažím odstrčit na druhou kolej? Asi všechno dohromady anebo něco mezi tím. Ale co s tím?

...

Potter už vypadá klidnější. Tu noc po útoku jsem si myslel, že se mi zhroutí před očima. Svůj trest ale přijal bez odmlouvání a opravdu se snaží. Kdyby mu šlo učení vždycky tak dobře, odpromoval by o několik let dříve než jeho spolužáci. Ale každý má talent na něco. Sám jsem toho důkazem. V jasnovidectví jsem nikdy nevynikal. A vidíš, kam jsme se až dostali? Možná je dobře, že člověk nezná svůj osud... Přišel by tak o mnohá příjemná překvapení...

...

Albus, ten tvrdohlavý stařec stále trvá na svém. To tajemství mě příliš tíží. Jak vůbec dokáže on sám před každým z nás skrývat něco? Necítí se pak jako sopka těsně před vybuchnutím?

Modré oči začaly ztrácet svůj oslnivý třpyt. Nedává to na sobě znát, ale má bolesti a smrt se k němu blíží každým dnem. Už to nebude moc dlouho trvat, co si podepišu svůj ortel. Před sebou samým i před ostatními...

Kapitola 11

„Pane...“ začal opatrně Harry na jedné z jejich obvyklých trestohodin. „Mohu se na něco zeptat?“

Severus zbystřil a trochu se napjal.

„Nemusíte odpovídat, jestli nebudete chtít,“ dodal honem mladý kouzelník a skoro to vypadalo, jako by si svou otázku chtěl rozmyslet.

„To posoudím sám,“ řekl přísně mistr lektvarů a povytáhl netrpělivě obočí.

„Jde... o mou matku,“ osmělil se tedy nakonec Harry.

Čekal to, nemohl říct, že ne, ale stejně ho to zaskočilo a kdyby to bylo možné, zbledl by snad ještě více, než už byl. Odvrátil pohled, sklonil hůlku, protože už se předtím chystal k dalšímu kolu souboje, a přešel trochu stranou. Natočil se k mladíkovi bokem a tiše pronesl: „Co chcete vědět?“

Harry přešlápl. „Vlastně mi o ní vyprávěli jen Remus se Siriusem, ale vy jste ji znal od mala, tak jsem si myslel...“

Severus se zhluboka nadechl, jak se snažil zklidnit své rychle bušící srdce, krev mu vibrovala dokonce až v konečcích prstů. Zavřel oči. Stále ji před sebou viděl, jako by to bylo jen včera. Její úsměv, její oči, její vlasy, ten hlas...

A pak začal mluvit.

„Potkal jsem ji jednou v parku. Naše rodiny totiž bydlely nedaleko. Jenže zatímco já jsem z domu utíkal před hněvem svého otce, Lily se prostě bavila s kamarádkami, které měla všude kolem. Pozoroval jsem ji. Hned jsem si všiml, že má velký dar. Vynikala mezi všemi těmi mudly a už tehdy byla oslňující.“

Otevřel oči a pohlédl na něj.

„Když se smála, všechna šed' kolem jako by se rozpustila a zbyla jen radost a příjemné pocity...“ Snape se malinko odmlčel a vypadalo to, jako by se pousmál. Nebo se to Harrymu jen zdálo? Odkdy se jeho rysy trochu povolily a výraz ztratil svou tvrdost? A odkdy jeho oči získaly takový... nádech měkkosti? Harry ho málem nepoznával. To všechno jeho matka? „Byla mou jedinou přítelkyní. Jenže, jak už to bývá, kolejni příslušnost nás kousek po kousku rozdělovala, a pak, v posledním ročníku, jsem udělal něco, co mi nikdy neodpustila.“

„Co?“ vyjekl Harry a ani si neuvědomil, že na Snapea tlačí svým naléháním.

Ale on stejně pokračoval. „Při jedné z potyček mezi mnou a Poberty se za mě snažila postavit a já jsem ji ve zlosti nazval mudlovskou šmejdkou. Měl jsem takový vztek a cítil jsem na svých bedrech všechnu nespravedlivost světa, ale to mě neomlouvá. Nadobro jsem tím zničil všechno, co mezi námi kdy bylo. Už mi pak nikdy nedovolila být součástí jejího života...“

Harry byl chvíli ticho, než se odvážil promluvit. „Pravidlo: *Uděláš chybu, zaplatíš*, nefungovalo?“ zeptal se nadějně.

„Ach ano. A mým trestem byla právě ztráta jejího přátelství.“

„Och.“ Co by k tomu mohl říct?

Pohled černých očí už neměl svůj jas. Teď byl truchlivý. Ale pak se mlha zoufání nepatrně rozhrnula, když Snape dodal: „Byla prostě neuvěřitelná. Milá, dobrosrdečná, nadaná. Mohla být, čím by si jen zmanula. Byla také neskutečně tvrdohlavá a panovačná, někdy skoro majetnická. Stále mě někam vláčela a ukazovala mi, co nového objevila nebo co se naučila. S ní se člověk opravdu nenudil. Myslím, pane Pottere,“ řekl a pohlédl na něj, teď už k němu stál znovu čelem, „že jste po ní zdědil hodně dobrých vlastností. Někdy mám pocit, jako by se na mě dívala vašimi očima...“

Harry zamrkal, a pak se nepatrně usmál. „Děkuji, pane.“

Snape přikývl a chtěl asi pokračovat ve výuce, když se Harry nadechl k další otázce. „A...“ znatelně zaváhal, dokonce ještě více než prve. „Jaký byl můj otec?“ Zelené oči na něj hleděly nejistě.

Severusovy rysy ztvrdly. „Namyšlený spratek z bohaté rodiny, rozmazlený...“

„Pane,“ přerušil ho Harry rázně. „Neučil jste mě právě vy, že každá mince má dvě strany? A že i černá kočka má vždycky někde schovaný bílý chlup?“

Měřili se pohledy. Černý a zelený. Smaragdový a onyxový. Ani jeden z nich nechtěl ustoupit. *Na každé misce vah leží ukrytá pravda, záleží jen na úhlu pohledu.* A tak to Severus nakonec vzdal.

„Vlastně jsem ho ani moc neznal. Přes všechny ty rozepře a nepřátelství to ani nebylo možné. Ale byl dobrý nejen v rošťárnách, ale i v kouzlení, a s koštětem v ruce neměl žádného soupeře. Byl kapitánem týmu. Otec i matka mu zemřeli, myslím, někdy v pátém nebo šestém ročníku a od té doby se stal hlavou rodu. A to starobylého rodu, musím říct. Vaše kořeny, pane Pottere, sahají hodně daleko.“

„Opravdu?“ zeptal se překvapeně Harry, který ho celou dobu poslouchal se zatajeným dechem.

„Ne každý kouzelnický rod se může pochlubit tak pestrou historií,“ pronesl vážně Snape a pohlédl na něj.

„A...“ Harry se chtěl dozvědět víc.

„Ne,“ zastavil ho Snape pozdviženou rukou. „Najděte si to v knihovně sám. Slečna Grangerová vám s tím jistě ráda pomůže.“

Harry se zašklebil. „No, to máte pravdu.“ A pak si zamumlal pro sebe: „Pokud se ovšem někdy odtrhne od Rona.“

Snape pozdvihl obočí. „Ještě něco?“

„Vlastně...“ Harry se kousl do rtu. Ale tohle bylo důležité. Chtěl to vědět, ne, vlastně to musel vědět. Jen jestli tím všechno jen nezhorší, ne-li nezničí. To by si nepřál.

Snape se opět tvářil netrpělivě. Však už také bylo chvílku před večerkou.

„Proč se, pane, cítíte odpovědný za její smrt? Nebyla to přece vaše chyba...“

Snape trochu sklonil hlavu, ale pohled ustál. Má-li za to teď pykat rukou chlapce, tak tedy bude. Čekal na tuto chvíli už léta, jen neměl tušení, že by někdy mohla opravdu přijít.

„Byla.“

„Ale...“ chtěl namítnout Harry.

„Každá akce, kterou člověk učiní, má svůj následek. A moje neuvážená snaha zavděčit se Temnému pánovi, když jsem mu tak hloupě vyzradil část proroctví, které jste slyšel na ministerstvu, nakonec vedla až k její smrti, smrti vašeho otce a málem i vaší.“

Harry se musel opřít o lavici. *Každá akce má svůj následek.* Ale lze takové shody nepříznivých náhod předvídat? Lze vůbec tušit dopředu, co všechno se stane?

Snape mlčel a vyčkával. Pak se otočil, asi považoval hodinu i všechno, co spolu sdíleli, tímto okamžikem za skončené. Prchal. Chtěl být raději pryč, než...

Ale Harry ho překvapil, když jasně prohlásil: „Děkuji, pane.“

Snape se otočil a jeho oči se setkaly s mladíkovými, tentokrát se svou nevírou nepokusil ani trochu zamaskovat. „Za co?“ zachrčel.

„Že jste mi řekl pravdu. Mohl jste si něco vymyslet, mohl jste vše popřít, ale vy jste byl ke mně jen upřímný, ať by to pak pro vás znamenalo cokoliv. A za to děkuji,“ pokrčil mladík rameny, jako by to nic nebylo, ale v očích, v těch zelených očích bylo odhodlání.

Snape na něj jen hleděl. Na chlapce, *ne*, už dávno to nebyl chlapec. Teď v tuto trýznivou chvíli mu konečně došlo, že před ním stojí muž, sice s kulatými brýlemi a věčně neupravenými vlasy, ale jasnýma očima a duší tak šlechetnou, až to bolí.

Harry pokračoval. „Nikdo není vševědoucí a já si myslím, že vy jste se ze svých chyb také poučil.“

Snape se ani nepohnul. Vlastně nevěděl, co by měl říct.

„Můžeme tedy pokračovat, pane?“ prohlásil pak a kývl směrem k jeho hůlce.

„Jistě,“ zachrčel profesor.

Když shodíte oblíbený hrneček na kamennou zem a on se nerozbije, je to pro vás překvapení. Když necháte zbořit most výbuchem a on přesto stojí dál, je to štěstí. Ale když vás neodvrhne někdo, komu jste zničili celé jeho dětství, ne-li celý život, je to učiněný zázrak... A Severus teď věděl, že i takové zázraky se někdy stávají.

ooOoo

Byl jsem takový hlupák. Vždy jsem si myslel, že jsem lepší, než byli oni, Pobertové, ale až dnes mi konečně došlo, že jsem byl snad ještě horší. Jak jinak mohu vysvětlit, že jsem byl tak slepý a neviděl, co všechno se ve tvém synovi skrývá? Co všechno jsi mu dala do vínku! Nedokážu ani vyjádřit... Ne, jak mohu napsat slovy, co to všechno znamená pro člověka, jako jsem já... Vždycky jsem hledal lepší svět a doufal, že se ho jednou dožiji. Jen jsem nevěděl, že se na něj celou tu dobu dívám a odmítám ho přijmout. Stejnou chybu už podruhé neudělám, to ti slibuji.

Kapitola 12

„Hermiono,“ nahnul se k dívce Harry, když opouštěli učebnu Přeměňování.

„Hmm?“ ozvala se a pozvedla hlavu od tlusté bichle, ve které právě zaujatě listovala.

„Narazila jsi někdy v knihovně na publikaci o kouzelnických rodech?“ zajímal se mladý čaroděj.

Hermiona zavřela knihu, aby se snad nepoškodila, a věnovala mu plnou pozornost. „Jistě, Harry. Zajímají tě rodové linie, legendy, vzájemná provázanost a příbuznost, magické vynálezy, záhady, regionální příslušnost nebo...“

„Zpomal, Hermi,“ zadržel ji Harry. Někdy byla horší než mluvící encyklopedie. „Jen bych se chtěl dozvědět něco více o svých předcích...“ a o *rodu Princeových*, dodal si v duchu. Od té poslední hodiny mu to nedávalo spát. Starobylé rody. Tolik jich přece v Anglii nemohlo být. Jaký byl mezi nimi vztah? A co všechno ukrývaly? Snape toho naznačoval vícero.

„Ale to je výborné,“ rozzářila se. „Pak bych ti doporučila zejména knihu *Rodové linie, mýty a legendy* od Rosamundy Roselineské. Zabývá se historií kouzelnických rodů od jejich kořenů. Myslím, že bys tam mohl najít, co hledáš...“ A s tím se otočila a znovu otevřela knihu na založené stránce.

No, skvělé, teď už věděl, co hledat, jen nevěděl, kde...

„Oddělení Historie, druhá police zleva, třetí polička odzdola někde uprostřed,“ dodala ještě dívka, ale oči od knihy ani nepozvedla.

„Och... Díky, Hermi.“ To by si měl skoro zapsat, aby to nezapomněl.

„Co to vlastně čteš?“ zeptal se po chvíli zvědavě.

„Chtěla jsem si něco přečíst o magických předmětech, ale v knihovně nebylo nic uspokojivě obsírného...“ *Samozřejmě*, domyslel si Harry, a pak ztuhl na místě. „A tak mi profesorka McGonagallová...“ Hermiona se zarazila, když uviděla, že Harry vytřeštěně zírá před sebe. Sledovala jeho pohled, který směřoval na druhou stranu chodby k jdoucímu Malfoyovi. Nebo teď už spíše také stojícímu. Jako by ho někdo proklel *Petrificem*.

„Harry?“ zeptala se nejistě.

Mladík sebou trhnul. „Já...“ podíval se na ni a přinutil se usmát se. „Díky, Hermiono, ale musím si něco zařídit. Jdi napřed. Pak tě dohoním...“

Ani nečekal na její odpověď a vyrazil odhodlaným krokem k zmijozelovi. Draco se stále nehýbal. Tvář měl bělejší než právě napadlý sníh, temné kruhy pod očima.

Vypadal trochu nerozhodně, jako by přemítal mezi touhou utéct a vybuchnout hněvem. Harry se zastavil v uctivé vzdálenosti.

„Malfoyi,“ pokynul mu a snažil se, aby to znělo klidně.

„Pottere,“ procedil zmijozel skrz zuby.

„Jsi...“ nadechl se. „Jsi v pohodě?“

„Jak vidíš!“ vyprskl jako navztekáný kocour.

„Nechtěl jsem to... Nebo vlastně chtěl... Já nevím. Ale nechtěl jsem, aby se to stalo!“ zaúpěl Harry.

„Chceš to snad vytroubit po celé škole?“ zasyčel mladý had.

„Ne, prý nechceš, aby...“

„To si piš, že nechci!“ odsekl. „A teď mi jdi z cesty, ničemu nerozumíš!“ Otočil se a odcházel rázným krokem pryč.

„Malfoyi,“ zavolal na něj ještě. Draco se zarazil, ale neobrátil se. „Nechtěl jsem tě zabít. Jen jsem si myslel, že bys to měl vědět...“ Mladý zmijozel trhnul tvrdošijně hlavou a přinutil se pokračovat v cestě. Sám pro sebe si ale povzdechl. *Ne, ty takový šlechetný nebelvír možná ne, ale někdo jiný... Stojíme na opačných stranách barikády, Pottere. A vždy budeme.*

Ale to Harry nemohl slyšet. Jen se dál zamyšleně díval na jeho vzdalující se záda, a ani si neuvědomil, kdy k němu přistoupila další osoba.

„Harry, jak ses měl?“ promluvil na něj povědomý hlas.

Mladík se otočil a zadíval se do ředitelových modrých očí. „Pane?“

Brumbál se usmál. „Potřeboval bych s tebou něco probrat. Bude to trvat jen chvíli.“

„Jistě, pane,“ odpověděl Harry. „O co jde?“

„O zítřek a jednu malou výpravu, o které už jsem ti říkal...“ pronesl laskavě.

Harry namáhavě polkl. Kniha byla zapomenuta a Malfoy s ní. Viteál Toma Raddlea na ně čekal kdesi v dáli...

ooOoo

Později si Harry říkal, že všechny ty děsivé okamžiky v jeskyni a na věži, musely být jen nějakým zlým snem. Tohle se nemohlo stát! Nezradil, on nemohl zradit... A rovněž nemohl udělat to, co udělal! A přece to viděl na vlastní oči. A když pak držel v ruce dopis a díval se na známé písmo, měl sto chutí ten ďábelský papírek

roztrhat na tisíc kousíčků a naházet je všechny do ohně. Ale... nemohl. Princ dvojí krve byl až příliš úzce spjat s jeho životem. Pokusil se zaostřit uslzené oči a číst.

Pane Pottere,

uvažte dobře, chcete-li tyto řádky číst, protože dopis se do deseti minut od otevření sám zničí.

Vím, že jste mi nevěřil dřív a měl jste na to plné právo, ovšem teď mi zbývá jen doufat, že jsme tuto nedůvěru za posledních několik měsíců překonali. Jednou jste se mě ptal na Draca a mne a já vám řekl, že o tom nemohu mluvit. Věřte mi, bylo tomu tak. A stejně tak si buďte jist, že i když ředitelova smrt byla plánovaným vysvobozením z nadcházejícího utrpení, které by ho bývalo čekalo, nikdy si to neodpustím a budu s tím až do konce života muset žít. Po smrti vaší matky mi byl jediným blízkým člověkem, kterého jsem měl.

Dávejte se sebe pozor. A pokud Merlin dovolí, jednou se setkáme za příjemnějších okolností. Kdybyste mě snad potřeboval někdy kontaktovat, použijte k tomu přiloženou minci. Ano, také jsem se od vás něčemu přiučil.

SS

PS: Vím, že vás pověřil jistým úkolem. Mě také věnoval můj příděl, i když nevím přesně, čeho se týká ten váš. Ať nás tedy oba provází úspěch a dokončíme to, co on už dávno započal.

Nezradil?! pomyslel si Harry, když dopis shořel a namísto něj mu do dlaně vklouzla stříbrná mince s rytinou hada. Opravdu nezradil? A ta bláznivá jiskřička naděje se rozhořela plnou silou, když tu chladnou minci sevřel v rukách. Ano, pamatoval si na ta slova v deníku. Tehdy je nechápal. Ale teď už to dávalo smysl. I to jak se ředitel zvláště usmíval, když mu o prázdninách při cestě za Kříkkanem ukazoval svou zčernalou ruku. Prý, že se s tím pojí humorná historka, říkal a smál se. Umíral jim celý ten rok před očima a oni to neviděli? Rozdával úsměvy a přitom celou dobu věděl, že ho chce Draco zabít? Jak mohl něco takového zvládnout? A co bude teď dál, když je mrtvý, a medailon, který spolu s Harrym našli, je falešný?

Za měsíc bude plnoletý, a pak se vydá hledat všechny zbylé viteály. Udělá to třeba sám, když bude muset. Dokončí, co ředitel započal. Ano! Kam povedou jeho kroky, netušil sám, ale vědomí, že ne všichni jsou na té temné straně, že ne všichni, i kdyby se tak třeba tvářili, jsou proti němu, mu dodávalo potřebnou odvalu skončit tohle vražedné řádění jednou provždy. A s trochu štěstí by to snad mohl i přežít...

ooOoo

Raději jsem mu poslal dopis. Zabezpečený kouzly tak, aby jej mohl přečíst jen on sám. Měl jsem a stále mám ohledně tohoto kroku pochybnosti, ale mladá duše, sužovaná nejistotou, by pod takovým tlakem mohla snadno sklouznout do zoufalství a nedůvěry. Všechno, čeho jsme dosáhli, by se tak rozpadlo na prach. Musel vědět, že tam venku má někoho, kdo ví. Kdo má tušení, co prožívá a k čemu se odhodlává. A že je ten někdo hodný jeho důvěry, když bude potřebovat, že se neobrátí proti němu, že show může pokračovat dál. A tak jsem to udělal. Pro tvého syna, stejně jako pro sebe...

ooOoo

Albusi, doufám, že i v nebi mají peklo, ve kterém si zoufáš z nedostatku citronových dropsů. Nastoupil jsem na tvé místo. A pokud mě dřív nenáviděli, když jsi stál po mém boku, pak teď se jejich hluboké pocity ztráty a nenávisti zabodávají do mých zad i srdce jako ty nejostřejší dýky. Někde jsem četl, že když se srdce vyřízne lžící, více to bolí. Mám pocit, jako bys mi to tam na té astronomické věži přivodil ty sám...

Ale tvůj černý anděl pomsty vykoná, co jsi po něm žádal, a potom...? Potom doufám, že dojdou klidu a budu ti z pekla nahoru ty bonbony posílat osobním výtahem samotného ďábla. Se svým štěstím se totiž dostanu do dolů na tyhle nechutné dropsy.

Severus seděl za svým novým stolem v ředitelně a díval se do pomněnkových očí na obraze. A ony se na něj usmívaly. A on se mračil. Vousatá ústa už zase cumlala nějaké cukrátko. Ten starý blázen si nedá pokoj ani po smrti!

Voldemort se postaral o ovládnutí Bradavic a kdo by byl lepším ředitelem, než jeho věrný špeh Severus Snape? Nový ředitel nastoupil v nejtěžší době temna, sám dobře věděl, že to přijde. Natolik svého pána znal, aby dokázal jeho činy předvídat. Jen doufal, že bude mít dostatek sil, aby udržel všechny své studenty dostatečně dlouho naživu. Tak dlouho, jak bude třeba. A pak jednou... se osud naplní.

Kapitola 13

Po smrti Albusa Brumbála se všechno seběhlo nějak moc rychle. Jako by se Harry skoro ani nestihl rozloučit se všemi a už byl na cestě vlakem do Londýna a znovu se musel vrátit k Dursleyovým. Jen tentokrát věděl, že stačí přežít měsíc, a bude volný. Že už to bude trvat jen třicet jedna dní a nikdy se nemusí vrátit zpět.

Zavřel se v pokoji a oni ho kupodivu nechali být. Možná už jim připadal moc starý, aby s ním zacházeli jako předtím. Možná měl nějaký zvláštní lesk v očích, který je nutil k větší obezřetnosti. A možná si řekli, že bude prostě lepší dělat, že

tam vůbec není a že ten měsíc zase není tak dlouhá doba. Nepochyboval o tom, že kdyby neodešel sám, vykopli by ho na ulici jistě sami.

Využil tedy volný čas ke studiu a přemýšlení. Jistě, šlo by mu to lépe, kdyby tu měl Hermionu a Rona, no, v Ronově případě možná asi ne, ale nechtěl zbytečně ztrácet drahocenný čas.

Myšlenkami se vrátil k profesorovi. Vypůjčenou knihu mu nestihl vrátit, a tak ji měl stále ještě u sebe. Nějak mu přišlo, že s tím Snape snad počítal, i když by to nikdy nepřiznal. Jednou mu ji vrátí... Z Denního věštce věděl, co se děje, i to, že se mistr lektvarů vrátil do Bradavic na post ředitele školy. Byl to celkem předvídatelný vývoj vzhledem k tomu, kde všude měl Voldemort roztažené své sítě. Nikdo si v této době nemohl být ničím jistý. Harry byl vlastně rád, že je Snape v Bradavicích. Od něj alespoň věděl, co mohl čekat. U něj mohl předpokládat, že i když se podvolí Voldemortovým rozkazům, bude se je snažit nějak příhodněji uzpůsobit. Mohl si to dovolit. Byl teď jistě Voldemortovým oblíbencem...

Zatímco Draco se na výsluní jistě nehřál. Ani si nechtěl představovat, co všechno si musel vytrpět, když se k Voldemortovi vrátil. Těch pár zkušeností na vlastní kůži mu stačilo. Věděl, že se se svými služebníky nemazlí a už vůbec ne, když s nimi není spokojen. Ale Draco si zvolil. Nebo snad ne? Harry se vzpomněl, když se s ním poprvé setkal u madam Malkinové. Povýšený už v jedenácti letech, vždy nad ostatními, uznával jen moc a sílu. Ale co jiného se od něj vlastně čekalo? Neměl Draco svůj osud zpečetěný stejně jako on? Neměl tam vepsané, že se k němu prostě musí přidat?

Harry se zachvěl už jen při vzpomínce na toho slizkého bastarda a přemýšlel, jak to Snape asi zvládá. I když ho vázal nezrušitelný slib, byl přece také Dracovým kmotrem. Přemítal, jestli zaplňuje stránku deníku za stránkou svým ostrým rukopisem, protože se dusí tím vším, co na něj bylo uvaleno, anebo prostě kráčí dál přesně odměřenými kroky a odhaduje tahy soupeře jako na šachovnici. Harry se musel uchechtnout, když si představil, na které straně vlastně stojí. Je možné, aby černý kůň vlastně táhl za bílé? Je možné, aby jeho pozice v určitých chvílích dala bílému králi naději na vítězství, i když jeho pěšáků ubývá? Nebo to bude všechno jen shoda náhod? Jsou všichni jen loutkami v rukách rozmarného osudu?

Harry si povzdechl a zadíval se na minci, která ležela na jeho nočním stole spolu s cesmínovou hůlkou.

Každý den odolával nutkání ji použít a den za dnem byla ta touha silnější. Byl by rozhovor snazší, kdyby se mu nemusel dívat do očí? Nebo by naopak nezjistil to, co by chtěl? A co by mu měl říct? Co od něj čeká? *Pravdu*. Ale tu už přece dostal, nebo ne? *Ujištění? ...Ano*. Po tom prahnul.

Nač to odkládat? Teď je stejně vhodná chvíle jako kdykoliv jindy... Vzal minci do ruky a zaktivoval ji stejně, jako když si posílali zprávy v Brumbálově armádě.

Odeslal: *Profesore, můžete mluvit? A napjatě čekal.*

Uběhla minuta a nic se nestalo. Harry ji už chtěl zklamaně odložit, když mu zavibrovala v ruce a rozsvítil se na ní nápis.

Pottere, k věci, nemám moc času.

Pět minut, pane?

Může být.

Ehm, takže, vlastně jsem chtěl...

Vymáčknete se, Pottere.

Dobře, chci vědět, jestli je to, co jste mi napsal, pravda.

Nemám v povaze lhát...

Skutečně? Ani jako dvojitý...

Dobře, tak vám nechci lhát. Přijatelné?

Jo, chápu, ale chci to slyšet od vás.

...Byla to součást plánu. Dalšího týdne by se pravděpodobně nedožil.

Pravděpodobně?

Pottere, podával jsem mu udržovací lektvar celý rok, byl jsem si vědom toho, kam až ta kletba pokročila.

Ale madam Pomfreyová...

Nikdo mu nemohl pomoci, zkoušeli jsme všechno.

Dobře.

Dobře?

Jak se držíte?

Jako vždy.

Jinou odpověď jsem snad ani nečekal...

Tak proč jste se ptal?

Byl jsem zvědavý, jestli mě překvapíte.

A co vy?

Fajn.

Fajn, jako dobré fajn nebo špatné fajn?

Fajn jako fajn.

Nic víc?

Učím se, ale bez kouzlení to jde hůř.

I teorie je někdy nutností.

Jistě, pane. Ale někdy je praxe prostě důležitější.

Nenamítám, ovšem zatím musíte brát to, co je nasnadě.

...

Pane Pottere, na konci měsíce...

Ano?

Bud'te opatrný.

Něco víte?

Nikomu neříká nic dopředu.

Že by nevěřil ani svým lidem?

Nikdy tomu tak nebylo...

Docela smutné.

Co tím myslíte?

Nemáte pocit, že to musí být dost osamělý život? Co když... Co když je právě proto takový?

Nevěřím, že by byl jiný.

Ne, teď už asi ne. Ale někdy dřív, třeba v dětství.

Měl jste podobné dětství a nejste jako on. Každý si volí svou cestu.

Tak doufejme, že zvolíme tu správnou, pane.

Ano, doufejme.

Pane?

Co ještě, Pottere?

Můžu... Kdy vás můžu kontaktovat, kdyby bylo potřeba?

Když bude potřeba, tak můžete kdykoliv.

A když nebude potřeba?

Pak... znáte bradavický rozvrh. Večery jsou vhodnější. Ale neočekávejte, že budu váš zpovědník.

Ne, jistěže ne, pane, děkuji.

A Pottere? Ohledně toho konce měsíce...

Dám pozor, pane. Pamatujte na moje pověstné štěstí.

Toho se právě bojím. Musím jít, Pottere.

Jistě, pane.

Harry ukončil spojení a mince zhasla. Vlastně se nic nedozvěděl, ale to bylo fuk. Snape tam někde byl a svým způsobem na něj dával pozor. Usmál se a znovu se vrhnul do práce. S lepší náladou jde všechno lépe.

Kapitola 14

Potter... Hmm, tvůj syn je zpátky v Surrey. Alespoň tedy do svých narozenin. Pak ochrana krve přestane působit a budou ho chtít přemístit pryč. Udělají to, nemohou jinak. Vystavili by ho přílišnému riziku, či spíše jisté smrti. Temný pán ho nechává hlídat. Ale dostal jsem nápad, jak zvýšit šance na úspěch. Ted' jen komu tu myšlenku podstrčit. Ze známých důvodů mně věřit nebudou... Kdo by byl lehce ovlivnitelný a nevzbudil by podezření? Možná... Ano. Mundungus, ten zbabělý pitomec, bude dokonalý. Žádný problém pro mistra nitrozpytu.

...

Zatraceně!!! I kdybych to napsal desettisíckrát, stejně se na tom, co se stalo, nic nezmění. Lest s dvojníky sice vyšla, ale za jakou cenu... Temný pán nasadil více lidí, než jsem předpokládal. Přišli o Moodyho. Ten starý paranoik jim bude citelně chybět. A pak došlo k tomu s Weasleyem. Fred nebo George, nevím, který z nich to byl... Všiml jsem si rudé kšticce až poté, co ho kouzlo zasáhlo a narušilo působení lektvaru. Nemířil jsem na něj. Nemířil! Zatraceně... Ale trefil. Snad ho stihli vyléčit včas. Řádu jsou oba dva bratři užiteční. Ve škole jim jejich inteligence sloužila jen na lumpárny, ale když o něco jde...

Odčinit to nelze, musí se jít dál, jako vždy. Alespoň, že Potter je v bezpečí. Doufám. Nejspíš na Grimmauldově náměstí nebo v Doupěti nebo u někoho z Řádu. To je jedno. Pro mě lepší nevědět. Někdy je prostě lepší nevědět. Když bude potřeba, jistě se ozve. I po dnešku, snad...

...

Albus mě komanduje i z hrobu! Nebo spíše z obrazu. Udělej tohle, udělej tamto. Severusi, můj drahý chlapče. Někdy mám chuť ho tím citronovým bonbonem zadusit!

...

Dnes jsem si vyzvedl kopii meče, kterou jsem objednal už na začátku prázdnin. Výrobce už nepromluví. Ne, neboj se, není mrtvý, jen má paměť o něco chudší. Zlatoslav nebyl jediný, kdo uměl používat paměťová kouzla. Nevím, proč to bylo tak důležité, ale modré oči nejspíš byly, a tak už o něco šlo. Kopii dostane Bela na příštím setkání. Temný pán ho chce mít uschovaný u ní v trezoru. Chce ho mít, tak mu ho dáme. Co na tom, že ten Godrikův je dobře ukrytý? A jak říká Albus: „Až přijde čas...“ No, tak prostě přijde čas. Nač se s tím teď trápíš, stejně mi víc neřekne.

...

Tak přece jen se schovává v Doupěti. Sice ho vydávají za jakéhosi bratrance, který by se na svatbě mohl lehce ztratit, ale mě to neuniklo. Nepřežil jsem takovou dobu, abych neuměl číst z drobností.

Neohlásil se. Nejdřív jsem si myslel, že mu budu po večerech dělat chůvu, ale... Ne, od toho prvního večera před čtrnácti dny se neohlásil. V pořádku. Nechce se prozradit. Nebo se zlobí. Strašně se zlobí kvůli tomu, co jsem na tom zátahu provedl... A co teď? Není na čase udělat první krok, když tehdy vykročil on? Ted' bych tvou radu vážně ocenil...

Severus vyndal minci z kapsy a pohrával si s ní v ruce. Poprvé spolu „mluvili“ ten večer v červenci. Bylo to docela neočekávané, ale vlastně příjemné. Jenže co teď?

Přece se nebudeš bát malého kluka, Severusi, vysmívalo se mu podvědomí.

Já a bát se? Nikdy!

Tak je to správně, souhlasně přivřelo oči.

Severus se zamračil, chvílemi si vážně připadal jako blázen. Ale minci stejně použil.

Pane Pottere?

Nic. Proklatě dlouhé nic.

Pane Pottere, ozvěte se!

Nic na druhou. To už byl Severus nervózní. Ještě, že byl v místnosti sám.

Pane Pottere... Prosím!

Profesore?

Pottere, kde jste zatraceně byl?

Není tu zrovna moc soukromí, pane, víte? To se při přípravě svatby stává!

Chmm, chápu.

Chtěl jste mi něco? Nebo je to jen zdvořilostní rozhovor?

*Ten spratek, pomyslel si Severus. **Žádné zdvořilostní rozhovory nevykonávám.***

Jistěže ne. Jak mě to jen mohlo napadnout?

Nezahrávejte si, Pottere!

No no, nemusíte hned chrlit oheň. To vy jste něco chtěl, pamatujete?

Má paměť je zcela v pořádku, děkuji pěkně.

Nuže?

Jak... to jde?

S čím?

S vámi. Prostě, jak je vám... a ostatním, samozřejmě.

Och, jestli myslíte mimo to, jak nám prořídly řady, jak bylo pár lidí zraněno, jak se tu ten, za kterým chodíváte na kafe, roztahuje, a jak já nemám ani tušení jak na něj a kde začít, pak skvěle, pane, prostě skvěle!

...

Nějak jste ztratil slova, pane. Žádné okřikování za slovní zásobu?

Pottere... Bylo to nehoda.

Já vím...

Nechtěl...

Já to zatraceně vím! Víím, že je to všechno moje chyba!

Cože? Pottere, ne...

Co ne? Co ne?!? Vy jste si to taky nikdy neodpustil!

...Jenže moje jednání bylo přímou příčinou.

No, tak u mě potom stačí, že žiju.

Nedělejte to, jinak vás to sežere zaživa.

Ještě před časem bych řekl, že byste to uvítal.

Ještě před časem možná ano.

A teď?

Pane Pottere...

Pane?

Ne, teď už zdaleka ne...

Díky.

Rádo se stalo.

Páni.

Co?

Vy používáte takové zdvořilostní fráze? To mi nikdo neuvěří.

Zkuste se někomu jen zmínit a bude to vaše poslední!

Jistě, jak taky jinak, že?

Někdo je za dveřmi, musím jít...

Samozřejmě, pane, po mně je už taky jistě sháňka. Hodně štěstí, pane.

I vám.

Severus mohl vydechnout, schovat minci a věnovat se tomu opovázlivci, který ho vyrušil v tak pozdní hodinu.

ooOoo

Školní rok brzy začne a studenti se vrátí do hradu. Tedy alespoň část z nich. Ta odvážnější nebo možná tupější. Nedokážou si ani představit, co je tady čeká. To možná ani já.

Ministerstvo padlo, vláda je plně v jeho rukách. Nedá se s tím nic dělat, zatím ještě ne...

Potter, Weasley a Grangerová se po tom fiasku na svatbě vypařili. Ještě je zahlédli v Londýně, kde se je, díky Merlinovi, pokoušeli bez úspěchu dopadnout, a pak stopa zmizela. Doufejme, že jim dojde to s tím uvaleným tabu. Grangerové by ta souvislost mohla docvaknout. Jenže Potter byl vždycky až příliš odvážný. Snad to tak má být, má-li se mu jednou postavit a přemoci ho...

Severus se zarazil v půlce myšlenky, protože si za ním někdo odkašlal.

„Pane Nigellusi?“ zeptal se s pozvednutým obočím.

„Ehm...“ Portrét si hraně znovu odkašlal, aby znásobil váhu svého proslovu. „Pane řediteli, možná by vás mohlo zajímat, že se ubytovali v domě Blacků...“ Severus se zamračil. „Zoufale hledají jakýsi starý medailon.“

Na to se mistr lektvarů zachmuřil ještě víc a sepjal ruce do stříšky. „Děkuji, pane Nigellusi. Kdybyste snad cítil potřebu sdělit mi potom i něco dalšího, nebudu mít námitky.“

Portrét se vědoucně ušklíbl. „Zajisté.“

Severus se otočil a upřel uhrančivý pohled na Brumbála. „Co ty o tom víš?“

Albus na něj jen šibalsky mrknul a rozbalil si citrusově žluté lízátko.

Severusovo zamračení dosáhlo nejvyššího stupně.

ooOoo

Dnes v dopoledních hodinách jsme se dozvěděli, že bylo známé trio, Harry Potter, Hermiona Grangerová a Ronald Weasley, spatřeno na Ministerstvu kouzel. Co tam pohledávali a jak se dostali dovnitř? Vypadá to, že využili ranního shonu a proklouzli do centra politického dění v přestrojení pod mnoholicným lektvarem. Ministerští zaměstnanci je posléze objevili v soudním patře, kde právě probíhal výslech paní Cattermolové, obviněné ze zločinů vůči kouzelníkům. Harry Potter a jeho kumpáni napadli Dolores Umbridgeovou, ukradli jí jakýsi předmět a porušili bezpečnostní kouzla chránící zaměstnance před mozkomory. Než

se situace uklidnila, všichni uprchli neznámo kam. Apelujeme na všechny občany. Harry Potter, Hermiona Grangerová a Ronald Weasley jsou hledaní zločinci, kteří se již dopustili nejednoho přečinu vůči našim zákonům. Kdyby je někdo viděl, či snad znal někoho, kdo jim pomáhá, neprodleně informujte Ministerstvo kouzel, aby je mohlo zajistit a soudit.

Severus se nad článkem mračil stále víc a víc. Za chvíli mu ty vrásky zůstanou na čele natrvalo. *Co dělali na Ministerstvu? Že by u Umbridgeové našli to, co hledali na Grimmauldově náměstí?*

Pohlédl na prázdný Albusův obraz. *Co všechno jsi mi zatajil a co všechno přede mnou skrýváš i teď?* Zavrtěl hlavou a škodolibě se usmál. Jednu pozitivní věc se přece jen dozvěděl. Nepadli do spárů Temného pána. A v dnešní době je třeba slavit všechny, byť malé úspěchy.

Kapitola 15

Nagini je pryč. Nebo spíše, on ho poslal pryč. Ten tvor by neudělal ani krok bez souhlasu Temného pána. Něco se chystá. Všiml jsem si jeho absence, stejně jako většina přítomných, ale nikdo se samozřejmě nezeptal. To jen Crabbe a Goyle jsou takoví tupci, kterým nic nedojde...

Albus jednou řekl, že až si bude Naginiho držet u sebe, tak se bude blížit konec. Zřejmě tedy ještě nenastal ten čas.

ooOoo

Jednoho podzimního večera se Harry a Hermiona zabydleli v odlehlém kraji na vysoké skále. Ron od nich odešel už před časem a Harry si ve stanu nepřítomně pohrával se zlatonkou, jak to dělával poslední dobou často. Hermiona se k němu otočila a kousla se do rtu.

„Harry?“ zeptala se, aby upoutala jeho pozornost.

„Hmm?“ odvětil, ale zůstával duchem mimo.

„Já... Pamatuješ, jak ses mě tehdy ještě před Brumbálovou... Jak ses mě ptal na tu knihu o historii rodů?“

„Hmm,“ broukl a vzhlédl k ní.

„Našla jsem jednu kopii na Grimmauldově náměstí a zabalila jsem ji s sebou. Ale v tom zmatku jsem ti to pak zapoměla říct... Promiň.“

„Nevadí,“ řekl už trochu živěji, chytil zlatonku a strčil si ji do kapsy. „Mohla bys mi ji půjčit?“

„Jistě. Tady,“ podala mu objemný starý svazek. „Třeba v ní najdeš to, co jsi tehdy chtěl vědět.“

Harry se usmál, jako už dlouho ne. „Díky, Hermi.“ *Mise splněna*, a pokud jejich pátrání v současné chvíli nepřinášelo žádné výsledky, mohl by se Harry alespoň rozptýlit. Hermione nevěděla, proč to chtěl vědět. Ovšem Harry nikdy neměl o své rodině moc informací a byla jen ráda, že mu dokáže nějaké poskytnout, i když jen zprostředkovaně. Sama věděla nejlépe, že v knihách se ukrývají poklady.

Stočila pohled zpátky k *Bajkám barda Beedleho*, které jí odkázal Brumbál. Určitě tam něco najde, jen vědět co a kde...

Harry se mezitím s knihou usídlil na posteli a zavrtal se do přikrývek. *Hmm, takže Rodové linie, mýty a legendy. Dobře.*

Listoval stránkami a ani ho nepřekvapilo, když mezi jednotlivými rody zahlédl erb rodu Blacků a Malfoyů. Ten Blacků znal dobře z nástěnného koberce na Grimmauldově náměstí. Erbový štít nesli dva chrti, jeden z každé strany, a na něm byl vyobrazen krátký meč a dvě pěticípé hvězdy. V knize bylo načrtnuto i to dřívější zpracování se třemi černými ptáky, zřejmě krkavci. Rodové motto *Toujours pur* se ovšem nezměnilo. Ani barevné provedení v černé a bílé.

Zastavil se i u erbu Malfoyů. Pro ně tak charakteristické barvy zelená, černá a stříbrná s velkým M uprostřed, aby se na jejich jméno snad, nedej Merlin, nezapomnělo. Rodinná hrdost zřejmě za ta stolení nedosáhla změny. Celkový obraz doplňovalo několikero okřídlených hadů či snad draků. Jen nad mottem se musel opravdu zasmát. *Sanctimonia vincit semper?* Neskutečné! To si opravdu o sobě mysleli tolik? Doslovně *svatouškovství vždy zvítězí* neboli cudnost nade vše. Nikdy jim ani nepřišlo na mysl, že by svět mohl fungovat jinak? Třeba, že krev není to nejpodstatnější? Že by to mohlo být v něčem jiném?

Zavrtěl hlavou, tímhle se nechtěl teď zaobírat. Měl před sebou důležitější úkol, chtěl vědět víc o...

Zrak mu padl na stránku s bílo-zeleným erbem, kterému dominovala stříbrná koruna usazená na hlavě baziliška. Harry pročetl popisek se zatajeným dechem. Bílá na erbu rodu Princeů znamenala spravedlnost, v kombinaci se zelenou pak také čest. Koruna symbolizovala jejich dávné postavení v historii kouzelnických rodů a bazilišek byl pak spjat s alchymíí a lektvary a měl nahánět hrůzu nepřátelům a ukazovat vlastní sílu. V každém ze čtyř rohů byly ještě symboly pro čtyři živly – oheň, vodu, zemi a vzduch.

Harry přesunul pohled k plnému textu.

Zakladatelem rodu Princeů se stal ve třináctém století Hermés Prince, který se roku 1212 připlavil do Anglie z jižních zemí Evropy. Byl vzdáleným bratrancem tehdejšího krále vládnoucího panovnického rodu Plantagenetů. Byl to kouzelník znalý nejdříve tajných učeních z temné i bílé magie, rovněž léčitelství a umění lektvarového. Z královského dvora byl ovšem brzy vypovězen, kvůli zaujatosti ostatních lékařů a označen za šarlatána a podvodníka, což byli v té době samozřejmě spíše všichni ostatní. Nemohli totiž snést, že měl u dvora úspěch, zatímco oni se svými barbarskými metodami ne. Nevěda, že je opravdu kouzelník, nalíčili na něj past a nechali ho zmrskati za to, že údajně pošpinil čest jedné z dam. Hermés se raději poddal jejich trestu, než aby se prozradil a poštvál je proti sobě ještě více. To, že méně urozenou Auroru, dceru královského komořího, miloval, a že se jí po svém útěku z vězení jal pojmouti za manželku a přestěhoval se s ní na sever od Londýna, skryt před očima dvořanů, nevěděl téměř nikdo.

Náhoda tomu chtěla, že byla jeho žena také čarodějka, nadaná na kouzlení a vědy lékařské. Měli spolu čtyři děti. Jednoho syna, který dál nesl jméno Prince, a tři dcery. Všichni zdědili magické schopnosti po svých rodičích, ale tři dcery jim bohužel postupně zemřely za záhadných okolností, až zbyl jen Orion, kterýžto skonal až roku 1346. Otrávil ho jeho rival v jedné nestřežené chvíli. Z historických pramenů se nám podařilo zjistit jediné – a sice, že byl ženatý a měl děti. Ovšem, kolik jich bylo a kde přebývali, není známo, neb to sám úzkostlivě tajil přede všemi. Na jisté možné stopy odkazuje Histor Faustnický ve svých Pamětech mnoholičných.

Jisté ovšem je, že rod Prince přežil středověkou dobu temna a dál předával dalším a dalším pokolením své nadání na různé kouzelnické vědy. Tak se například traduje, že jistý Selén zvaný Prince, přispěl v roce 1666 k ukončení morové epidemie v Londýně. Nemoc tehdy zahubila skoro sto tisíc obyvatel, což byla dobrá pětina Londýna. Selén vyvinul nový lektvar a sám jej podával nemocným, ovšem nikdy neprozradil jeho složení, ač na něj lékaři a lékárníci té doby naléhali. Po ukončení epidemie se po něm slehla zem stejně jako před ní. Mudlovští lékaři si s touto záhadou lámou hlavu dodnes. A rodová stopa opět mizí.

Když se v osmnáctém století začalo společenství mudlů stále více odklánět od kouzelnického, objevuje se v mudlovských spisech zmínka o mladém muži, který stále opakoval myšlenku o nezbytnosti spolupůsobení přírodních látek a pozitivního přístupu v lékařské vědě namísto pouštění žilou, nových léků a očkování. Říkal si vévoda Hippos, ale podle svého chování ho někteří označovali za Prince. A tady máme další spojitost. Tento mladý muž, často popisovaný s černými vlasy a zvláštníma tmavýma očima, přikládal nemocným na spánky ruce a něco k nim mumlal a oni se uzdravovali jakoby zázrakem. Jestli je možné, aby byl mistrem umění mysli, není historicky doloženo. Ví se jen, že pobýval v severních částech Anglie, a že měl syna a dceru. Dcera Leona se vdala kamsi

do východního Skotska, ale syn Celsion zůstal, i když zůstával v ústraní. Až v roce 1836 se dozvídáme, že zemřel na vysílení při záchraně syna místního hraběte, kterého prý pokousal vlkodlak. Celsion se jej zřejmě jal ovlivňovat svou magickou mocí ve snaze odvrátit tak kletbu na něj vrženou, ovšem podcenil vlkodlakovu sílu po přeměně a byl roztrhán na kusy.

V kraji ovšem kolují legendy o následovnicích tohoto tajemného muže, který za svého života nikomu neodmítl svou pomoc a vyléčil mnoho potřebných.

Pokud se máme držet historických pramenů, tak potom se přesuneme až do století dvacátého, kde se najednou v knihách objevuje Dorian Prince, žijící na panství u Ketteringu, zachránce pohledné tmavovlasé Sofie Sanclairové. Nikdo už asi dnes nezjistí, jak se ocitla v noci sama za bouřky na stezce vedoucí ke srázu. Zmateně bloudila a málem uklouzla, když se odněkud objevil muž ve středních letech a zachránil ji. Strávil poté dlouhý čas snahou navrátit jí paměť a zjistit její příbuzné, ovšem bohužel marně. Merlin tomu asi chtěl, aby se s ním tato žena s darem intuitivního léčení setkala. Společně pak uzavřeli manželství a rozšířili kouzelnické společenství o další poznatky, ač si je chránili a dávali v plénum jen ty nezbytně nutné. Jednoho dne se ovšem Sofie znovu ztratila a nikdy už se nenašla. Dorian zemřel smutkem brzy po jejím odchodu, ale předtím se ještě při jejím hledání skoro zcela finančně vyčerpal, takže zanechal svou jedinou dceru Eileen bez prostředků a zajištění. Jisté jmění jí dle legend zbylo, ale zůstalo ukryté v rodinném trezoru, ovšem co všechno se tam skrývá, se asi nikdy nedozvíme. Otevřít jej totiž mohl jen právoplatný dědic rodu s náležitou úrovní magie, čehož Eileen nebyla schopná. Provдалa se za mudlu a žila v chudinské čtvrti Londýna. Nešťastně zemřela při jedné opilecké hádce rukou svého manžela.

Ovšem ještě předtím (9. 1. 1960) se jí ale narodil syn Severus, kterýžto nese jméno svého otce, Snape, a je možné, že se stane pokračovatelem rodu, neboť se už v mladém věku projevilo jeho nadání na magii, lektvary a dokonce i oklumencii. Severus Snape se ovšem už za první války přidal k Tomu-jehož-jméno-se-neříká a rovněž se stal učitelem na Střední škole čar a kouzel v Bradavicích, takže těžko odhadnout, kam ho jeho kroky zanesou a nevymře-li krev rodů Princeů spolu s ním.

Harry se prokousal textem a zůstal vyjeveně sedět. Páni. Pokud ukrýval rod profesora Snapea tohle, tak co se dozví o tom svém? Následovala ještě část s legendami, ale Harry jí jen netrpělivě prolistoval a hledal v další části knihy své jméno. Netrvalo to ani tak dlouho a našel jej spolu se znakem a historií. Tady byl dokonce připojen rodokmen. Na konci uviděl své jméno, nad ním svého otce a matku a také prarodiče, takže konečně zjistil, že se jmenovali Sarah a Seamus. Mohl vyhledat všechny přímé předky ve své linii, až by se dostal k... Tady se zarazil. Na vrcholu rodového stromu totiž sice bylo jméno Volcana Pottera spolu s letopočtem 1310, ovšem k jeho manželce Dafné mířila šipka odkazující do rod Peverellů.

Harryho to jméno zaujalo a chtěl zalistovat znovu, když ho na předchozí stránce upoutal ještě erb Potterů. Z bílého pozadí vystupoval gryf s hlavou hrdě vztyčenou a přes sebe měl přehozenou jakousi kapuci ze stříbřité barvy, okraj štítu byl orámovaný v modré a pod ním bylo motto: *Si vis amari, ama*. Chceš-li být milován, miluj. Harry se usmál a rychle si přeložil, co všechno jejich znak ukrýval. Bílá jako čest a spravedlnost, modrá pak vyrovnanost a klid, gryf v červené byl symbolem bystrosti orla a síly lva a ještě odvahy, vášně a lásky. Jen ten plášť s kapucí mu nedával moc smysl. Otočil tedy stránky na Peverellovce a polknul, když si hned v první odstavci přečetl, že tento rod zřejmě od nepaměti sídlil v Godrikově dole a v erbu měli jakousi postavu v plášti, který mu připadal povědomý, v rohu pak ještě uviděl zvláštní trojúhelníkový symbol.

Vzhlédl a zadíval se z postele na Hermionu, která také právě v ten okamžik zvedla hlavu.

„Myslím, že jsem na něco přišla,“ zvolala zvesela a poklepávala na knížečku ve svém klíně.

„Já taky,“ souhlasil Harry a přesunul se i s knihou k ní.

Netrvalo dlouho, aby zjistili, že musí už kvůli tomu zvláštnímu znaku naplánovat návštěvu Godrikova Dolu. Třeba by tam mohli najít stopu dalšího viteálu nebo něčeho, na co je odkazoval Brumbál. Voldemort by jistě nenechal místo svého minulého pádu nepovšimnuté. Harry si připadal jako v nějakém snu, celá ta provázanost byla neskutečná. Náhody? Nebo co vlastně? Ať už tak nebo tak, brzy se podívá k domu svých rodičů a snad o nich zjistí i něco víc. Měl pocit, že ta kniha ukrývá ještě mnohé zajímavosti.

Kapitola 16

Vánoce neproběhly podle ničích představ. Ron je strávil sám kdesi v lese hledaje své dva přátele, které tak nerozvážně opustil. Harry a Hermiona ani netušili, jaké je datum, a zjistili to až ten večer v Godrikově Dole při návštěvě tamního hřbitova, než odešli vedeni Bathildou Bagshotovou do jejího domu, kde se z ní nakonec vyklubal Nagini. A Severus? Pro toho nebyly Vánoce nikdy veselé. Když byl mladší, mohl je sdílet s matkou, a pak s Lily, ale potom už měl jen Albus a ten se nyní ládoval cukrovím v obraze... Ani Bradavice nehýřily radostí jako obvykle. Byly to těžké časy pro všechny. Jen Voldemort jistě uspořádal párty a u příležitosti své nelidskosti připravil o život několik mudlů. Asi byl jediný, kdo se bavil.

ooOoo

„Řediteli,“ promluvil náhle jednoho večera v lednu Phineas Nigellus z obrazu a když se na něj Severus otočil, pokračoval. „Jsou v Deanově lese. Sami dva...“

„Cože?“ zeptal se mistr lektvarů okamžitě a nedokázal ve svém hlase skrýt překvapení. „Kdo...“

„Weasley.“

„...je s Potterem?“ dokončil ředitel a Phineas se ušklíbl.

„Grangerová.“

„Proč jste mi to neoznámil dřív?“

Bývalý ředitel se zatvářil dotčeně. „Dozvěděl jste se to skoro ve stejném okamžiku jako já. Nechodím je zpovídat a ani by to nešlo, jak sám jistě víte. Jsem jen obrazem v kabelce té holky,“ odsekl.

Severus přikývl, ale už přemýšlel. Pak vzhlédl k Albusovi a ten jen odvětil. „Je čas, můj chlapče, je čas...“

Lektvarista vstal od stolu, přešel k obrazu tohoto posledního ředitele a napůl ho odklopil. Zamumlal inkantaci a objevila se dvířka. A za nimi ležel uschovaný meč Godrika Nebelvíra. Severus ho vyjmul, pečlivě zabalil a na nic nečekaje opustil ředitelnu.

ooOoo

„Hermiono, jdi už spát,“ naléhal na dívku Harry, když odcházel na hlídku. „Co to vlastně čteš?“

„Hmm?“ čarodějka zmateně vzhlédl. „Vzpomněla jsem si, že jsem v jednom starém svazku narazila na protijedy proti hadím uštknutím. A vzhledem k tomu, co se stalo...“ řekla a promnula si bradu. „Prostě chci najít něco proti Naginiho jedu.“

Harry přikývl a usmál se. „Dobře, ale neponocuj dlouho, jo?“

„Jasně,“ přitakala, ale v hlavě už si přeříkávala, které všechny přísady budou potřeba a zda jich má dostatek s sebou. Když začne s první fází hned, mohla by mít do noci základ a zbytek dovařit ráno.

Harry se usadil ke stromu a opřel se. V ruce svíral svou zlomenou hůlku. Povzdechl si. Nedalo se nic dělat, ale stejně měl pocit, jako by tím ztrácel kousek sama sebe...

Už se smrákalo, a tak si posvítil tou Hermioninou. Náhle mu mince zavibrovala v kapse a Harry sebou překvapeně cuknul. Rychle ji vytáhl a přečetl si vzkaz.

Pane Pottere, následujte tu laň.

Harry se nechápavě rozhlédl.

Jakou laň?!?

A pak to uviděl. Bílo-modré světlo se před ním zformovalo do podoby patrona - oslnivé půvabné laně.

Tuhle laň!

Eh, dobře.

Laň sklonila hlavu, pak se otočila a vyrazila do lesa.

Harry se překotně postavil, uklidil zbytky cesmínové hůlky do kapsy a vydal se za ní. Necítil strach, ne, spíš jako by mu dodávala odvahy. Jako by byla pohlazením po duši.

Netrvalo dlouho a došli na mýtinu se zamrzlým jezírkem. Laň se zastavila uprostřed, naposledy se ohlédla a rozplynula se. Harry od ní odvrátil pohled a rozhlédl se kolem. A tam vpravo ve stínech možná spíš vycítil, než uviděl, postavu zahalenou v černém.

Muž se otočil a trochu světla hvězd mu padlo do tváře.

Harry k němu omámeně vyrazil. Mohl to být jediný člověk a toho už nespatriil přes půl roku. „Profesore?“ zeptal se tiše.

Severus se pohnul, až kdy byl Harry skoro u něj. „Pottere, ta vaše důvěřivost vás jednou bude stát krk.“

Harry se pousmál a pokrčil rameny. „Už jsem takový.“

„Vskutku...“ odtušil profesor jízlivě.

„Proč jsme tady?“ zeptal se zvědavě.

„Mám vám od... ředitele předat jistou věc, kterou budete potřebovat,“ pronesl mistr lektvarů.

„Brumbála?“ vyhrkl mladý kouzelník překvapeně, až se mu brýle v tom chladu zamlžily.

„Profesora Brumbála, ano. Ale máte při tom prokázat svou... odvalu. Takže si to hledejte uprostřed jezírka,“ řekl a ušklíbl se, až se na světle zaleskly jeho zuby.

Harry pohledem nechápavě přecházel z profesora na zamrzlé jezírku a zase na něj. „Pane?“

„Prostě si to tam pak vyzvednete nebo co vám na tom není jasné?“ zavrčel. Začínal s ním ztrácet trpělivost. Proč jen se nechá vždycky tak vyprovokovat?

Harry zvedl ruce v obranném gestu. „No, no, no, klid, pane, jen jsem se zeptal.“

Severus mlčel, Harry stiskl zuby a ticho mezi nimi se prohlubovalo. Jen na sebe zírali.

„Ten váš patron,“ vyhrkl pak mladík a otočil hlavě ve směru, kde zmizel, tak rychle, až mu ty nezkrotné vlasy poposkočily. „Byla to laň.“

„Vaše dedukční schopnosti jsou vsutku ohromující,“ neudržel Severus svůj sarkasmus na uzdě.

Ale Harry se nenechal zviklat a prostě dál nahlas uvažoval. „Mým je jelen, stejně jako mého otce. A Remus mi jednou řekl, že matčin... Och!“

Mladík vzhlédl, Severus zarytě mlčel. Jedna věc byla, že mu to snad došlo, ale zcela jiná, že by to snad řekl *nahlas*.

Harry si odkašlal. „Takže, pane, jak se pořád máte?“ nadhodil a snažil se, aby to znělo odlehčeně. Za žádných okolností nechtěl pokoušet své štěstí. Ne v tomto bodě.

„Pane Pottere...“ zasyčel Severus.

„Harry,“ ušklíbl se mladík.

Ředitel rozhodně oponoval: „Není vhodné, abych svému studentovi...“

„Nejsem váš student nebo se snad potkáváme ve škole? Nejsem si toho vědom...“ zamumlal, a pak triumfálně vzhlédl. „Chyběl jsem vám?“

Černá se zaostřila jako smrtelně nebezpečné dýky. „...Ne.“

Tolik k tomu, že mi nebudete lhát, že? Harry se pousmál „Samozřejmě.“

Severus se vnitřně proklel do horoucích pekel. *Spratek*.

„Takže, kde jsme to byli, pane Pottere?“ pronesl příkře a přimhouřil výhružně oči, ale v tom matném světle to snad nefungovalo nebo byl mladý kouzelník už imunní, protože...

„Že mi budete říkat Harry?“ zeptal se nevinně a udělal štěněčí oči. *Merline!*

„Nepoučitelný,“ zavrčel mistr lektvarů.

„Tvrdohlavý,“ vyhlásil Harry.

„Vskutku,“ nemohl než souhlasit Severus.

„Já ale mluvím o vás, pane...“ uculil se mladý čaroděj.

„Neskutečné!“ zavrčel ředitel v odezvu.

Harry se náhle přestal usmívat. „Pane, já to myslel vážně,“ řekl a upnul k němu svůj zelený pohled.

Severus se zatvářil pochybovačně, ale pak si povzdechl. „Promyslím to...“

A Harry se rozsvítil jako měsíček. „Díky.“

„Ještě jsem nic...“ bránil se profesor, jako by toho snad měl zapotřebí. Interakce s tímhle frackem ho jednou definitivně přivede do hrobu.

„Já vím. A stejně dík,“ mrknul na něj. Pak ovšem Harryho něco napadlo a začal šmátrat v kapse. „Pane, můžu se zeptat...“ Vytáhl svou zničenou hůlku. „Jestli by to šlo spravit?“

Severus se zamračil a zaostřil na předměty v mladíkově dlani. Zvolna je převzal a sotva patrně zalapal po dechu. *Tak tohle jsme tedy nepředvídali...* Pak přesunul pohled do posmutnělých očí. „Lituji, pane Pottere, ale neznám způsob, jakým by se dala opravit.“

Mladík si povzdechl a uklidil obě části hůlky do kapsy. „Myslel jsem si to...“ zašeptal.

„Jak se to stalo?“ vyzvídal mistr lektvarů.

Harry vzhlédl a pokrčil rameny. „Při našem útěku z Godrikova Dolu. Nagini...“ začal vyprávět, ale pak mávl rukou. „Však vy ten zbytek už znáte, ne?“

„Vlastně ano,“ přisvědčil černě oděný kouzelník. „Temný pán pěkně zuřil.“

Harry se zazubil. „Dali jsme mu na frak.“

Severus si ho měřil rozhořčeným pohledem. *Jak může být tak lehkovážný? Nebo se jen snaží nezešílet?* „Málem to bylo naopak,“ napomenul ho. „Byla to nezodpovědnost!“

Harryho úsměv nepolevoval. „Když člověk nic neriskuje, tak taky nic nezíská.“

Severus si odfrkl. „Vy jste poslední dobou plný filozofických frází... A získal jste něco?“ zeptal se a pozvedl vyčkávavě obočí.

„Možná,“ pronesl tajemně Harry.

„Aspoň že tak. Máte v plánu další podobné nezodpovědné akce?“ zeptal se Severus skoro váhavě. Když se totiž člověk zeptá, mohlo by se stát, že dostane i odpověď.

„Možná...“ zopakoval Harry a už se zubil.

Severus prudce vydechl nosem. Ne, on přece nikdy nepřizná, že ho někdo pobavil. „Snažte se nenechat zabít...“

Ted' se ten nehanebník otevřeně pochechtával a dokonce... „Provedu, pane,“ hravě zasalutoval.

Severus něco nesrozumitelně zavrčel a přimhouřil oči. *Spratek. Co si myslí? Že si v době příměří může dovolit všechno? Že... Ach ano, zelené oči mě nikdy nešetřily.* „Raději splňte ten úkol, co vám vymyslel ředitel. Jinak by vám mohla hrozit úhona i z mé strany,“ zasyčel.

„Jdu na to, pane. Jakou příšeru mám očekávat?“

„Nic, co byste snad nezvládl...“ odvětil profesor a už se otáčel.

Harry náhle zvažněl a rukou se chytil profesorova rukávu. „Bude to všechno v pořádku, že, pane?“ zeptal se nezvykle neveselým tónem.

„Já nevím... Doufám,“ zašeptal Severus, pak se zadíval na ruku, která mu bránila v odchodu. Když ji Harry uvolnil, mistr lektvarů se zcela otočil a se zavřením pláště byl pryč.

Harry se pousmál. „Tohle mě jednou musíte naučit, pane,“ šeptl, než se obrátil k jezírku, ve kterém se následně při vyprošťování meče kvůli zlovůli medailonku málem utopil, kdyby se tam znenadání ve správnou chvíli neobjevil Ron a nezachránil ho. Ještěže se to Severus nikdy nedozvěděl. Phineas Nigellus mu pak pouze sdělil, že je Weasley zpět a medailon zničený.

Následující dny Harry nespával moc dobře, protože ho trápily zlé sny, ve kterých ho nejen provázely vzpomínky a noční můry z minulosti, ale ještě v nich viděl Voldemorta, který po něčem usilovně pátral a chtěl to tak moc, že se kvůli tomu vydal do jakéhosi vězení za nějakým starým mužem, kterého nakonec sám zabil. Že to byl Grindelwald a že byla tím předmětem bezová hůlka, se Harry dozvěděl až o několik dní později...

Kapitola 17

Jakmile Hermiona dovařila lektvar proti Naginiho jedu, dala po jedné fióle Harrymu i Ronovi čistě pro případ, že by byl potřeba, nebo kdyby se rozdělili. Pak se sbalili a vydali se do domu pana Láskoráda zjistit něco víc o relikviích smrti a tajemném trojúhelníkovém symbolu, protože věřili, že by jim mohl pomoci. Měl ten přívěsek přece na krku na svatbě Billa a Fleur. Netušili ovšem, co všechno je tam čeká a kam až je jejich kroky zanesou...

ooOoo

Severus prožíval jedny z nejhorších okamžiků svého života. Byl bezmocný a měl strach. Ne o sebe. O něj. O ně. Jakmile se dozvěděl, že je zajati, byl připraven vyrazit na Manor a třeba osobně je odtamtud dostat a riskovat všechno. Jenže než to stihl udělat a zničit tak celé své postavení ve válce, bylo naštěstí stejně po všem. Triu se nějak podařilo utéct i se skřetem, panem Ollivanderem a Lenkou Láskorádovou, které na panství věznili.

Takže teď mohl jen bezcílně přecházet po svých komnatách a nervózně svírat tu prokletou minci, která ho jediná spojovala s tím nezodpovědným frackem. A protože už nedokázal čekat, raději ji aktivoval.

Pane Pottere?

...Pane? Jsem tu.

Jste všichni v pořádku?

V rámci možností.

Co to znamená?

Dobby je mrtvý...

Váš skřítek?

Nebyl můj! Byl svobodný! Přišel nás zachránit a teď je mrtvý!

...Vzpomínejte na něj s úctou, jak si zaslouží.

Pohřbil jsem ho vlastníma rukama. Bylo to tak správné.

Ano, to bylo.

Severus si úplně představoval, jak Harry pevně stiskl oční víčka a zatřepal hlavou, aby se přesunul k nějakému dalšímu tématu.

Pane? Co víte o relikviích smrti?

Vlastně mě legendy nikdy nezajímaly. Jak jste si zajisté ráčil všimnout, zabývám se exaktní vědou.

Jistě, ale něco přece víte, ne?

Mají být tři. Bezová hůlka, kámen vzkříšení a neviditelný plášť.

No, tak to jsem už věděl taky... Myslím, pane, že otcův plášť je jednou z těch relikvií.

Nikdy jsem neměl možnost si jej prohlédnout.

Protože jsem vám pod ním vždycky unikl.

Tak to bylo z vaší strany dost lehkovážné prozrazovat mi takovou informaci. Jak jste na to přišel?

Něco z knížky pohádek od Brumbála, něco z legend o kouzelnických rodech a něco od pana Láskoráda.

Hmm, ten snílek byl proslulý tím, že jejich hledání zasvětil skoro celý život a spisovatelskou kariéru.

Pane, vím, že ON hledá tu hůlku a také vím, že už ji skoro našel.

Zase jste měl vize?

Nejde to zastavit, i když se snažím...

Nitrobrana nikdy nebyla vaší silnou stránkou.

Ale s vaší knihou to jde líp. Vrátím ji, pane.

Jak jinak...

Vy víte kde je? Ta hůlka, myslím.

...Mám jen tušení. A ne, nelze ji lépe zabezpečit.

...

Pane Pottere, nějak mlčíte.

Přemýšlím, pane, jestli už jste si to promyslel.

...Vy máte ale proklatě dobrou paměť. Kéž byste ji býval používal raději ke studiu.

Stejně byste se ke mně choval jako předtím.

Pravda. Prozradíte mi cíl vaší příští cesty?

Ehm, proč to chcete vědět?

Mohl bych vám poradit nějaké, jak vy jistě říkáte, fígle.

Gringottbanka. Konkrétně jeden trezor.

Lestrangleových, mohu-li soudit.

Jak jste to...?

Temný pán Belatrix věří a několik věcí si u ní už uschoval.

Jako Nebelvírův meč?

Jako právě ten.

Teeeda.

...Pane Pottere, pamatujte ale, že skřeti jsou zrádní a nevyzpytatelní. V tomto ohledu možná horší než zmijozelové.

Není možné!

Ale ano, věřte mi. Ovšem i na ně působí přinucovací kletby silných kouzelníků.

...Máte na mysli Imperius?

Ano.

A vy myslíte...?

V krajním případě? Ano, použijte ji.

Nikdy jsem to...

Já vím, ale když bude třeba, tak to zvládnete.

Snad...

A také by se vám asi hodila vylepšená verze mnoholicného lektvaru z mých vlastních zásob.

Pane? Vy jste ale musel mít talent na lumpárny.

...Neuhodil jste se do hlavy? Zcela jistě totiž blouzníte!

A jak nám ho dodáte?

Mám své cestičky...

Ale musí to být do zítřka, pak jsme se totiž chtěli přesunout.

Šibeniční termín, ale dá se stihnout.

Čím dříve tím lépe.

Někdy se vyplatí i počkat.

A někdy raději ne.

Někdy ne.

Dobře, díky moc. Jsem docela unavený, půjdu si lehnout. Dobrou noc, pane.

Dobrou noc, ...Harry.

I na tu dálku mohl Severus vnímat, jak se mladík rozzářil.

I vám, pane.

ooOoo

Severus se právě vrátil z obhlídky hradu a hlavně z ošetřovny. Musel tam chodit v noci a tajně, aby se neprozradil. Ano, samozřejmě, vždycky na své studenty pohlížel jako na tupé ovce beze špetky respektu a snahy, ale nikdy jim tak neublížil, jako se to dělo poslední rok. A on mohl jen přihlížet a ve správnou chvíli přikyvovat.

Alecta a Amycus Carrowovi byli nejhorší ze všech, které mu tam Voldemort nastrčil. Pláli nenávistí k mudlům tak strašlivou, že se Severus divil, že je to ještě nesežehlo zaživa. Neodpustitelné byly na denním pořádku, tresty *Cruciatem* běžnou součástí vyučování, a aby toho nebylo málo, ještě ty děti nutili používat

černou magii proti sobě navzájem. Severus neměl žádné pochybnosti, že už i jeho zmijozelové přišli na to, že toto je špatná cesta. Jenže jak jim ukázat směr, když sám je musel vést do pekel?

Sklonil hlavu a prsty si prohrábl své dlouhé vlasy. Opět byly mastné, až se lepily. Nejen, že teď trávil celé noci vařením, ale ještě měl takových starostí, že mu pro sebe prostě nezbýval žádný čas. A proč taky?

„Severusi, chlapče,“ promluvil známý hlas. „Proč si nejdeš odpočinout?“

„Albusi, přestaň. Nemám na tebe náladu,“ skoro zaúpěl mistr lektvarů. „Nemáš ani tušení... Ty nemáš ani tušení!“ zachrčel hlasitě a dal si hlavu do dlaní.

„To máš pravdu, můj chlapče,“ smutně se usmál starý ředitel. „Ale kdyby tebe nebylo, měli bychom teď daleko více nevinných obětí,“ trval na svém ředitel.

Severus zarytě mlčel, oči měl zavřené a jen dýchal, protože měl pocit, že kdyby je snad v tuto chvíli otevřel, slzy by se s ních začaly valit proudem, a to nemohl dopustit. Zhluboka se nadechl, aby se trochu uklidnil. Viděl tolik bolesti, tolik strachu...

„Otevřel tvou hrobku, Albusi. Přišel na to, kde se skrývala hůlka smrti a teď už ji má,“ zamumlal po chvíli Severus skoro zlomeně. „Co ještě dalšího přijde, co ještě?“ rozkřičel se zoufale.

„Můj ubohý chlapče, jak těžké břímě jsem ti to položil na ramena...“ zašeptal starý kouzelník a nechal ze svého oka sklouznout slzu namísto mladšího muže.

Dlouho tam tak spolu mlčeli, než se Severus toporně zvedl a zamířil do svých komnat trochu se prospat před dalším šíleným dnem. Bezesný spánek se stal jeho každodenní rutinou.

ooOoo

„Harry, řekni mi, kam se to občas ztrácíš? A co to pořád schováváš v kapse?“ zeptala se ho Hermiona, když v Lasturové vile sešel do kuchyně. Pan Ollivander odpočíval, Ron spal nahoře v pokoji a co dělal Griphook, to nikdo nevěděl.

„Co máš na mysli, Hermi?“ zatvářil se nechápavě, ale červeň v obličeji ho zradila.

Hermiona ho propíchla pohledem, až měl pocit, že stojí na popravišti. „Harry!“

„Nevím, jak bych ti to...“ vyhrkl mladík a bezmocně rozpřáhl ruce.

Dívka přímo učitelsky přimhouřila oči. „Je v tom Snape, že jo?“

Harry se na ni chvíli jen opařeně díval, než se poraženecky sesunul na židli. „Jo, ten poslední rok ve škole jsme se tak trochu spřátelili, ale nikdo to nesměl vědět. Ohrozilo by to nás oba...“ Pak rázně vzhlédl. „Hermi, řeknu ti to, ale slib mi, že to nikomu nepovíš!“ naléhal na ni.

Dívka se chvíli tvářila pobouřeně, ale pak souhlasně kývla.

A tak se jí Harry svěřil. Řekl jí o tom, jak našel deník, o společných lekcích obrany, i jak nakonec zjistil pravdu o Brumbálově smrti. Ukázal jí minci a popsal jejich setkání v Deanově lese. Vynechal jen potyčku a Malfoyem, protože to slíbil, a všechno o Snapeovi a své matce, protože to bylo příliš soukromé vlastně pro oba.

Hermiona mu naslouchala. Když jí líčil, jak si četl v deníku, měla sto chutí ho okřiknout, jak to, že ho neodevzdal. Vysvětlení ředitelovy smrti ji zasáhlo stejně jako Harryho, protože tím vědomím se vlastně všechno měnilo. Snape se nestal chladnokrevným vrahem a zůstal na jejich straně.

Na konci si ještě prohlédla tu stříbrnou minci a souhlasně pokývala hlavou. „Snape se vážně vyzná, Harry, ale to mě nepřekvapuje. Tuhle minci nemůže použít nikdy jiný než ty, i kdyby sebevíc chtěl. Jednoduše totiž vypadá jako obyčejný srpec.“

Harry se zatvářil překvapeně, ale pak se usmál a trochu si oddechl.

„Děkuji, že ´s mi to řekl. Vždycky jsem si myslela, že je za tím vším něco víc... Ale mám pocit, že Ron by na něco takového ještě nebyl připravený. Ovšem jednou se to také musí dozvědět,“ pronesla a zadívala se na něj. Pak se usmála. „Tak pojď, musíme ještě doladit poslední detaily na tu zítřejší výpravu,“ podotkla docela zvesela a Harry byl neskutečně vděčný, že má za kamarádku právě ji.

Kapitola 18

Severus dobalil poslední várku mnoholicného lektvaru, a pak zavolal svou drobnou skřítku.

„Tiny, tohle dones panu Potterovi, ale nesmí tě nikdo vidět, rozumíš?“

Skřítku zuřivě přikyvovala, až se jí uši rozlétly na všechny strany. „Tiny, rozumí. Tiny, udělá přesně, jak pán žádá.“ Popadla krabici a s hlasitým PUK byla pryč.

A Severus v duchu velebil všechna božstva, která dala vzniknout takovým mocným a zároveň věrným tvorům, jakými byli domácí skřítkové. Věděl totiž, že se na ni může spolehnout. A že se to nikdo nedozví.

ooOoo

Právě byla večere a ve Velké síni to ševalilo jako v úle. Ale byl to jiný úl než za starých časů. Místo, aby vesele halasil, jen si ustrašeně špítal.

Severus seděl ve svém ředitelském křesle za hlavním stolem a snažil se nutit do jídla. V poslední době neměl pražádnou chuť a z některých vůní, či spíše pachů,

se mu zvedal žaludek. To byla daň za jeho navenek klidnou a nepřístupnou masku. Svůj výraz kontrolovat mohl, žaludek byl ovšem jiného názoru.

Znechuceně odložil příbor a jídlo před ním okamžitě zmizelo. Upil si tedy alespoň trochu z uklidňujícího lektvaru, který mu sem skřítkci pravidelně dodávali. Každý by to na první pohled považoval jen za sklenici vody, kterou není třeba dále zkoumat. Co se dalo dělat, Albus, ten si ten lektvar nechával přidávat do bonbónů, ale Severus se musel spokojit s malým zastíracím kouzlem.

Už chtěl vstát a odejít do svých komnat, když se jeho znamení rozpálilo a on sebou škulbl. A spolu s ním i několik dalších Voldemortem nastrčených učitelů. Odsunul židli a urychleně si pospíšil pryč. Na nikoho se neohlížel. Nestaral se o to, co udělají ostatní. On tam musel být včas, Temný pán na nikoho nebral ohledy.

Ještě za chůze si přivolal bílou masku a černý plášť. Nenápadně zkontroloval, jestli má při sobě všechny důležité lektvary, které by mohl potřebovat, a ještě před přemístěním vypil jeden na zmírnění následků *Cruciatu*. Pak už se nechal nést tam, kam ho znamení volalo.

Malfoy Manor. Samozřejmě. V současné době nejoblíbenější stanoviště Temného pána. Bylo to velké pohodlné sídlo a on si s ním mohl dělat, co uznal za vhodné. A návdavkem k tomu si ještě užívat hanebnou potupu Malfoyových, kteří v současné době jasně figurovali na prvních místech jeho žebříčku nelibosti. Ovšem to neznamenal, že se to nemohlo změnit. Temný pán byl v tomto ohledu kluzký jako had.

Severus se několikrát nadechl, a když cítil, že má vše zcela pod kontrolou, přešel do „trůnního sálu“. Dříve to byla velká prosluněná místnost plná barev sloužící jako jeden ze salónů, ale nyní bylo všude jen pološero a mrtvo, ostatně jako v celém tom zatraceném domě.

Nejužší kruh Smrtijedů ještě zdaleka nebyl kompletní, když Severus vešel a s úklonou se postavil na své místo. Pohledem zachytil Malfoyovi, Crabba, Goyla, Notta a Parkinsona. Bella stála spolu se svým manželem po boku svého pána, jako vždy. Ale dnes na tom obraze bylo cosi jiného. Severus přimhouřil oči a přemýšlel, co ho tak znepokojovalo. Jindy rozzářený Belin pohled byl nyní roztěkaný. Šílený výraz se změnil do ustrašeného a sotva patrně se chvěla. Rodolfus tupě zíral před sebe. V obličeji naprosto prázdň a odevzdaný výraz. Ani jeden z nich neměl masku. Stalo se něco důležitého, tím si byl Severus jist, a možná tušil i co.

Voldemort nespokojeně zamlaskal a šlehl pohledem po posledních opozdilcích. Kupodivu to byli Carrowovi a Severus přemítal, co je asi zdrželo. Jen doufal, že až se vrátí, bude celá škola pevně stát na svém místě.

Stočil pohled zpět na Temného pána, protože ten ladně vstal a posunkem si vyhrnul rukávy. „Nejsem s vámi spokojen,“ pronesl medově a Severus se

mimovolně zachvěl. Tohle nikdy nevěstilo nic dobrého. „S nikým z vás,“ doplnil a pro efekt ukázal na celý půlkruh seřazených kouzelníků prstem. Bella vzlykla a Lucius zbledl ještě víc.

„Ale,“ pozvedl výhružně ruku, „tohle není na pořadu dne. Dnes jsem vás povolal, abyste byli svědky mé odplaty. Abyste věděli, že má vůle musí být vždy vykonána, a pokud ne, pocítíte následky.“

Ďábelsky se ušklíbl. „Na kolena, vy dva, a odplazte se tam,“ vykřikl a ukázal prstem doprostřed místnosti.

Bella se složila, až se hlavou téměř praštila o kamennou podlahu, a Rodolfus se sesunul za ní.

Severus tušil, nebo spíše věděl, co bude následovat. A když Voldemort pozvedl hůlku, bylo vše zcela jasné. Sesílal kletby. Mučil je s takovým zaujetím, že v tu chvíli ani nedokázal vnímat nic jiného. Nářek a úpění zaplnilo místnost a Voldemort se šíleně usmíval, jako by to pro jeho uši byla rajská hudba.

Ale pro Severuse ne. Jenže on nemohl jen tak zavřít oči a zacpat si uši, nebo, nedej Merlin, se otočit a odejít či snad zakročít a ukončit tak to běsnění. Nemohl nic z toho. A tak se ponořil do své mysli, hluboko, tak hluboko až mu všechen ten křik zněl jen jako šumění moře, ale ne zase tak hluboko, aby nedokázal okamžitě zareagovat, kdyby bylo třeba. A tak prostě jen dýchal a snažil se to přežít beze ztráty těch posledních zbytků zdravého rozumu, který mu ještě zbýval.

Když s nimi Temný pán skončil, leželi oba v bezvědomí na zemi v louži krve a vlastních výkalů. Ale žili. Kupodivu.

„Poslední varování,“ pronesl Voldemort mrazivě. „Pro všechny. Ještě jednou mě zklamete a dopadnete hůř než oni. A teď je odklidte a zmizte mi z očí!“

Dva Smrtijedi se odpojili a odlevitovali ta zmučená těla pryč jako nějaký špinavý kus hadru. Nijak se s nimi nemazlili. Zbytek se jako na povel otočil a odešel si po svých.

Ještě než se Severus dostal z domu, tázavě se zadíval na Luciuse. Ten se rozhlédl na všechny strany, než sotva slyšitelně zašeptal. „Trezor. Potter vykradl jejich trezor...“

Severus se zatvářil pobouřeně a udiveně a na konci si ještě znechuceně odfrkl. „Za to zaplatí,“ procedil mezi zuby, což se od něj evidentně čekalo.

Lucius kývl a pospíšil si pryč, aby se náhodou nedostal pod Voldemortův drobnohled i on.

Severus si oddechl až za dveřmi ředitelny, kde se zhroutil do křesla a přivolal si skleničku brandy. Vypil ji na jeden lok a zavřel oči mezitím, co pálení jeho vnitřností ustávalo.

„Severusi, můj...“ začal starý ředitel z obrazu, ale dál se nedostal.

„Zmlkni, ty starý blázne!“ utnul ho Snape. „Nebo mi snad povíš, co chci slyšet?“ zeptal se jízlivě.

Albus na něj zůstal hledět. Černé oči se do něj zapichovaly jako ledové krápníky, hluboké vrásky už mladšímu muži kolem víček zůstávaly natrvalo, rty měl semknuté do pevné čárky, až z nich zmizela všechna barva.

„Ne?“ zeptal se posměšně a pozvedl obočí. „To jsem si myslel,“ odfrkl si a ostentativně se otočil, zcela ignoruje jakékoliv ředitelovi další pokusy.

„Pane Nigellusi?“ zeptal se pak obrazu za zády, aniž by se obrátil.

Volaný jen zavrtěl hlavou, a když si pak uvědomil, že se mistr lektvarů prostě neotočí, dodal: „Žádné nové zprávy.“

Na to Severus popadl bílou masku smrti a vší silou s ní mrštil do skleněné vitríny. Sklo se s lomozem roztříštilo a úlomky dopadly na zem, až sebou postavy na všech obrazech cukly. Phineas Nigellus po chvíli našpicoval uši a zmizel.

Severus prostě jen seděl a zíral na tu spoušť, než si povzdechl a mávnutím hůlky to uklidil. Pak se namáhavě zvedl a směřoval ke dveřím, než zaslechl hlas bývalého ředitele z rodu Blacků. Zněl udýchaně. „Jsou na břehu Loch Nesského jezera.“

Severus se na něj prudce otočil, až se zakymácel.

„A v pořádku, zdá se,“ dodal Phineas.

Severus mu prostě kývl a odešel pryč.

ooOoo

Takže, co vlastně teď? Těm třem se nějak podařilo dostat se do banky i do trezoru a zřejmě si i odnesli to, co hledali. Temný pán zuří víc a víc. Od toho posledního setkání ho ale naštěstí jen sotva kdo viděl. Zřejmě pospíchal něco si zkontrolovat, ale obávám se, že asi nedojde k povzbudivému zjištění. Copak si myslíš, Albusi, že mi nic nedošlo? Copak mě máš za hlupáka? Studoval jsem černou magii stejně jako ty, ale mám nad tebou náskok v praxi... Bohužel nebo bohudík? Nevím sám. Ale nemít tak pošpiněnou duši, zvládl bych pak všechno, co jsi na mě naložil? A co mě stále ještě čeká? Jak jsi jen mohl... Jak?!

Naginiho posílil dalšími kouzly a hlídá si ho jako oko v hlavě. Takže už je to tu, že? Konec se blíží? Ale či vlastně?

ooOoo

Severus se zaklonil v křesle a naposledy zaktivoval minci. Nebo se alespoň domníval, že to bude naposledy.

Pane Pottere, až budete moci, tak se ozvěte.

Pane? V pořádku? Pak mi došlo, jestli vám Voldemort nějak...

Ne, jsem v pořádku.

To je dobře. Hmm, a neříkali jsme, že pro vás budu Harry?

...Neříkali.

Ale jednou jste mi tak řekl.

A vy jste paličatý a umíněný.

No, tak to jsme na tom pak stejně, pane.

Když už jsme u toho, taky mám křestní jméno.

Páni a já si myslel, že se mi to jen zdálo. Neuvěřitelný!

Uh, vy máte ale nesnesitelný smysl pro humor.

...A vás to pobavilo.

Nepobavilo.

Pobavilo a dokonce jste se usmál.

Jak to můžete... Neusmál.

Ale jo, usmál.

Nechme těch malicherností, je to dětinské.

Jistě a já už přece nejsem dítě, že?

...Na to nemám slov.

Zase jste se usmál?

Neus... Pane Pottere!!!

Harry je mé jméno, děkuji pěkně. Takže, pane profesore, co máte i křestní jméno, co vás k nám přivádí?

Jednou mě přivedeš do blázince, Harry!

...To nebylo tak těžké, co?

Bylo a dost. Ale chtěl jsem něco jiného. Jelikož akce v Gringottbance dopadla zřejmě k vaší spokojenosti...

Ne tak zcela, ale s tím se nějak srovnáme. Mimochodem, měl jste pravdu.

V čem?

Ve všem.

Zajisté. Takže – chystáte se sem, že?

Ano. Musíme najít další Tomův...

Víteál.

Víte to? Brumbál vám to...

Ne. Ten pošetilec mi to neřekl, ale ani Temný pán neudrží všechna tajemství, když si myslí, že má navrch. Stačila zmínka a... vědět, kde hledat.

Musíme do hradu. Přeneseme se do Prasinek a pak...

Všechny tajné chodby z dřívějška jsou hlídané. Musíte najít jinou cestu. Mám pocit, že si studenti nějakou našli, ale nevím přesně, odkud vede.

Nic vám neunikne, že?

Nesmí a přece unikne. Pane Pottere...

Harry.

Zatraceně! Harry, pamatuj ale na jedno. Až se sem dostaneš, musí to vypadat, že mě nenávidíš a stále mě viníš z ředitelovy smrti. Není jiná cesta.

Protože bych vás tím ohrozil.

Ano.

Něco bych vymyslel a...

Harry ne. Všichni z Řádu si myslí, že jsem chladnokrevný vrah. Myslíš, že by ti tak rychle uvěřili? Stačí se na mě podívat a hned vědí, co jsem zač.

Nevědí.

Nepřesvědčil bys je.

...Ne zřejmě ne.

Takže...

Jistě. Až vás příště uvidím na veřejnosti, tak začnu chrlit nějaký plamenný projev, ale...

Harry...

Udělám to! Spokojený?

Nemusíš se za to na mě zlobit. Stojíme na opačných stranách, nebo to tak alespoň má vypadat.

Já vím. Já jen...

Chápu...

...Pane, když máte taky křestní jméno, jak vlastně zní?

Ty prostě nepřestaneš, co? Zatraceně dobře víš, jak zní.

Severus.

Samozřejmě.

Severus, Severus, Severus...

Přestaň s tím. Hned!

Ne, dokud mi něco neslíbíte.

Co jako konkrétně?

Že se nikam nechystáte. Pane, já...

Harry, to přece...

Ne, krucinál! Ztratil jsem už skoro všechny, které jsem měl rád. Pane, já vím, že tohle nejde slíbit, protože člověk nikdy neví, co se s ním stane, ale jedno můžete. Slibte mi, že to nevzdáte, pane, prosím!

Harry, já ne...

Zatraceně, nemůžu ztratit i vás!

Harry, musím ti něco...

Ne! Nechci nic slyšet! Řeknete mi to, až bude po všem. Ted'. To. Slibte. Hned!

...Pokusím se.

Víc nechci, díky.

Víc ani nelze.

Já vím. ...Zítřa, zřejmě to bude zítřa.

Dobře, pak se tedy uvidíme.

Dobrou noc, pane.

Dobrou noc i vám.

Severus ten večer nešel spát. Nemohl. Protože, jak by mohl usnout, když věděl, že ten, komu právě slíbil, že se pokusí zůstat naživu, je sám odsouzený na smrt? Seděl a zíral do plamenů. Nechtěl ho mít rád. Tak zatraceně moc se o to snažil a ono to šlo. Měl pro něj vyhrazenou jen nenávist a zášť. Jenže pak se to změnilo, nešlo to ignorovat a z nesnesitelného, nevychovaného spratka se stal syn jeho nejlepší přítelkyně, příjemný a vtipný společník. Jak tenká je ta hranice a jak lehce ji lze překročit? City stejně vášnivé a silné. Kdy se jeden změní v druhý? Ne, už dávno to nebyla nenávist. Možná už to nebyla ani náklonnost maskovaná za toleranci, starost a respekt. Ne.

Té noci Severus zuřivě mrkal, aby zaplašil slaný přívál a svůj boj zvolna prohrával. Jedna slza si našla cestu ven a sjela mu po bledé líci dolů, až po sobě zanechala jen mokrou cestičku. Jsou všechny ty chvíle neodvratně pryč? Kde je nějaká spravedlnost, když má skočit život, který málem ještě ani nezačal hořet? Jaký mělo všechno smysl, má-li se zítra naplnit osud a Harry bude muset...

Ne. Severus zavřel oči a zamkl v sobě všechnen žal. Čas truchlit ještě nenastal, ještě ne. Dokud slunce vychází a Země se otáčí kolem své osy, pak pro něj existuje naděje. A k ní mistr lektvarů dnes v noci upínal své rozzechvělé prosby.

Kapitola 19

Severuse probudil alarm, který indikoval přemístění do Prasinek. *Harry!* S trhnutím vstal a zmateně se rozhlížel kolem. Musel nakonec usnout v křesle. Rychle se upravil a nechal si zavolat všechny studenty do Velké síně.

Takže to doopravdy začalo...

ooOoo

Harrymu, Hermioně a Ronovi se podařilo zmást Smrtijedy a ukrýt se u Aberforta Brumbála. Díky obrazu Ariany se pak dostali novou chodbou do Komnaty nejvyšší potřeby, kde se skrývali někteří studenti. Hlavně bývalí členové Brumbálovy armády.

Do Bradavic se přesunul celý Fénixův řád. Schylovalo se k bitvě.

ooOoo

Harry kráčel zamaskovaný ve školní uniformě v seřazeném hloučku studentů se smíšenými pocity. Bylo to tady. Nešlo s tím nic udělat. Neodkladná konfrontace. Severus to tak chtěl.

Když viděl, jak ředitel majestátně prochází uličkou a pronáší ledovým hlasem proslov ke svým studentům a učitelům, nedokázal potlačit zachvění. Kdyby ho neznal, kdyby nevěděl, že dokáže být i vlídný a shovívavý, kdyby neměl před očima, co všechno udělal a obětoval, byl by se teď potil strachy nebo sršel nenávistí. Ale v současné chvíli spíš trnul obavami, co všechno se stane. Co všechno se ještě přihodí, než bude po všem...

Pak se Severus otočil, až se mu plášť rozevlál, a chladně dokončil svůj projev. „...Takže, jestli má někdo z přítomných jakékoliv informace o pohybu pana Pottera, doporučuji mu, aby předstoupil. Hned!“

Vteřinu či dvě se nic nedělo, a pak se Harry zhluboka nadechl a prodral se hloučkem bývalých spolužáků. Sálem to zašumělo, studenti odstoupili do stran, a najednou stáli proti sobě. Harry se díval se do těch černých bezedných očí, do známé tváře, na které se nepohnul ani sval, a přece mladší muž věděl, že Severus cítí obavy a nejistotu. Držel se toho, na čem se domluvili, a tak tedy spustil.

„Jak to tak vypadá, pane řediteli, máte i přes vaši pečlivou obrannou strategii trochu problém se zabezpečením hradu,“ vytknul mu posměšně. Pak se otočil k hlavním dveřím, které se v tom momentě otevřely, a naskytl se mu tak pohled na přicházející členy Řádu. „A jak se zdá, docela rozsáhlý.“

Znovu se otočil na Severuse, který tam jen tak stál a zíral na něj. Zelená v očích Harrymu žhnula odhodláním a Severus ho v tu chvíli musel obdivovat. *Tak silný, kde se to v něm bere?* Pak se mladík rozkřičel. „Jak můžete stát tam, kde stál on? Jak můžete? Řekněte, co se stalo té noci! Jak jste se mu podíval do očí, muži, který vám věřil, a zabil ho. Řekněte!“

Křičel nahlas, ale v duchu prosil: *Odpusť!*, a srdce mu krvácelo pro muže, který tam před ním stál a nemohl říct na svou obranu ani slovo.

Severus na něj hleděl omráčeně, tak nějak bez dechu, jako by se nedokázal rozhodnout, jako by ho to všechno v ten moment přemohlo... Pak ovšem o krok ustoupil a pozvedl hůlku. Kdo ví, co chtěl udělat. Harry zatajil dech, ale to už ho odstrčila profesorka McGonagallová a tasila tu svou. Harry se nedokázal ani pohnout. Co mohl dělat? Stál jako přikovaný a v duchu se modlil. *Prosím!*

Těžko říct, kdo z duelantů první ztratil nervy, ale Severus viditelně zaváhal, když měl zaútočit na svou letitou kolegyni. Ona ne. Souboj mezi nimi započal. Kouzla létala sem a tam. Severus ohnivě kletby lehce odrážel. McGonagallová neustávala v útoku. Pevně věřila ve svou pravdu, odhodlaná ho dostat. Štitové kouzlo zezlátlo, jak vstřebalo další kletbu. Severus se naposledy podíval do tváře

mladého muže s jizvou, pak se prudce otočil a v šedivém dýmu vyletěl oknem ven.

Harry zalupal po dechu, když si uvědomil, že už ho možná neuvidí. *Severusi!*

„Zbabělče!“ zvolal někdo. McGonagallová zažehla všechny svíce a místnost se zalila světlem. Studenti začali jásat. Brzy se ozval Voldemort se svým ultimátem, škola se připravovala na bitvu, štíty byly vyzdviženy a zatímco se všichni shromažďovali u hradeb či na jiných pozicích, Harry, Ron a Hermiona se rozdělili. Harry se vydal hledat Rowenin diadém, Ron s Hermionou odešli zničit pohár Helgy z Mrzimoru do Tajemné komnaty.

ooOoo

Severus se ocitl v lese, kde se šikovala armáda Temného pána. Už z dálky viděl, jak se nad hradem zvedají štíty čtyř zakladatelů, a trochu se mu ulevilo. Alespoň na čas je škola chráněná. Musel se přidat ke Smrtijedům, ale to mohlo chvíli počkat. Temný pán počítal s tím, že mu půjde naproti zevnitř. Skryl se mezi stromy, odkud měl dobrý přehled, a čekal.

Ještě měl před sebou jeden úkol. Ještě musel Harrymu říct, že... Zatraceně. Jenže jak? Nejen, že k tomu nedostal příležitost, ale jak říct někomu, aby šel dobrovolně na smrt? To nebylo jako požádat o kornout zmrzliny. A Severus hlavně nevěděl, bude-li toho vůbec schopen.

Albusi, i když na tom závisí životy mnohých, myslím, že tohle je úkol nad moje síly... Byl bys na mě pyšný, protože konečně jsem toho kluka začal brát takového, jaký je... Konečně, po všech těch letech, jsem ho začal mít rád. Tohle jsi vždycky chtěl. Ale jak to mám teď zvládnout? Proč najednou mlčíš?

ooOoo

Oheň, kouř, byl všude. Harry svíral diadém, až ho řezal do dlaně. Letěli na koštěti, Malfoy se ho držel kolem pasu a očima těkal po té spoušti, kterou nechtěně způsobili. Harry ani nechtěl uvažovat nad tím, jestli se po tomhle požáru dá komnata ještě někdy dohromady. Koutkem oka registroval Rona s Goylem a před nimi Hermionu, která jim prorážela cestu. Jen taktak se dostali ven. Proklouzli dveřmi a rozplácli se na podlahu. Diadém spadl, zložár ho pohltil a kousek Voldemortovy duše záúpěl v agónii.

Ještě jeden, pomyslel si Harry a sbíral se ze země v okamžiku, když se dveře do komnaty neprostopupně zavřely.

Malfoy i Goyle se někam okamžitě vypařili. *Čert je vem.*

Harrymu se zatmělo před očima, když pocítil Voldemortovu zuřivost. Před očima mu proběhly obrazy. Diadém, pak Nagini, najednou skok a byl v Chroptící chýši. „*Zavolej mi Severuse, Luciusi...*“ Vize skončila a on sám ležel znovu na zemi. Ron a Hermiona se nad ním starostlivě skláněli.

„Do Chroptící chýše...“ zachrčel. „Musíme do Chroptící chýše,“ naléhal znovu, a pak ještě dodal. „Mám pocit, že Nagini je poslední viteál.“

Ron s Hermionou se na sebe podívali, pak ale souhlasně kývli a pomohli mu na nohy. „Dobře, jdeme,“ potvrdil Ron.

ooOoo

Severus se přemístil přímo před polorozpadlé stavení. Potlačil třas těla. Neměl na toto místo dobré vzpomínky a měl pocit, že se to ani v dohledné době nezmění. Vyšel po schodech nahoru. Voldemort už tam na něj čekal. Jen on a Nagini. Severus se na hada zkoumavě zadíval a přemýšlel, nebyl-li by nějaký způsob, jak by ho mohl odstranit z cesty. Nagini v odpověď na jeho pohled výhruzně zasyčel.

„Severusi, můj věrný služebníku, pojd' blíž,“ pronesl hedvábně Temný pán a pokynul mu rukou, aby vstoupil do místnosti.

„Můj pane.“ Severus sklonil hlavu. „Chtěl jste mě vidět?“ zeptal se úslužně.

„Ano, jistě. Ta hůlka...“ pronesl Voldemort a nechal v té větě otevřený konec, jako by na něco čekal.

Severus přimhouřil oči a pozorně Temného pána sledoval. Ten jej obcházel, jako když kočka pozoruje myš.

„Předvedl jste s ní neobyčejné věci, můj pane,“ doplnil mistr lektvarů.

„To já jsem neobyčejný, Severusi, ale ta hůlka mě neposlouchá...“ Odmlčel se.

„Můj pane?“ zeptal se Severus nechápavě, i když mu už začínalo svítat a nebylo to žádné povzbudivé zjištění.

„Komu opravdu patří její lojalita, Severusi? Komu skutečně patří?“ zeptal se a postavil se k němu čelem.

„Vám, můj pane,“ odpověděl pohotově mistr lektvarů, „samozřejmě jen vám.“

„Opravdu?“ zeptal se pochybovačně Temný pán. „Přemýšlej, můj drahý příteli, je tomu opravdu tak? Jsi chytrý muž, možná až příliš, jistě ti to už muselo dojít...“

„Můj pane?“

„Ta hůlka patří tomu, kdo zabil jejího posledního majitele, Severusi...“ Odmlčel se pro větší efekt. „To ty jsi zabil Albuse Brumbála.“

Severus polkl a přemýšlel. *Co ted? Merline, co ted?* Z toho nebylo úniku.

Voldemort ho pozorně sledoval. „Byl jsi mi věrným služebníkem, Severusi, ale jen já můžu žít věčně.“

Severusova myšlenky běžely na plné obrátky, srdce mu bušilo jako splašené. *Mysli, zatraceně, myslí přece!*

A pak Voldemort prudce švihl hůlkou a zastihl tak Severuse nepřipraveného. Dlouhé hluboké sečné rány přes hrudník mu začaly krví barvit hábit.

„Nagini, zabij!“

Severus hrůzou vykulil oči, když uviděl, jak se had vymrštil a zakousl se mu do krku. *Tak takový bude můj konec?* Sesunul se bezvládně na zem. Z ran mu prýštila krev a hadí jed se mu žilami rozléval do celého těla. Ještě než se mu zatmělo před očima, viděl, jak se Voldemort s Naginim přemístili pryč.

ooOoo

Harry se krčil za pootevřenými dveřmi. Doběhl tam v okamžiku, kdy Temný pán Severusovi oznámil, že ho chce zabít. Ron a Hermiona dochvátali v závěsu za ním. Pak se ozval povel pro hada a něco ztěžka dopadlo na zem. Harry se okamžitě vyšvihl, a kdyby ho Ron pevně nechytil, vběhl by Voldemortovi přímo do rány. Vztekla se na Rona podíval a chtěl se mu násilím vysmeknout, ale to už uslyšeli zvuk přemísťování a věděli, že je vzduchu čistý.

Harry rozrazil dveře a přiskočil ke zhroucenému tělu. Rány stále nekontrolovatelně krvácely a profesor měl oči zavřené. Nehýbal se. Ale dýchal, zatím. Chrčivě a mělce, ale dýchal.

Harry roztřesenými prsty vyndal hůlku. „*Vulnera sanentum,*“ pronášel a mával hůlkou nad tělem. „*Vulnera sanentum,*“ mumlal dokola, než se rány zacelily. V duchu zaklel, že s sebou nemají lektvar na doplnění krve. Bude muset stačit podpůrné kouzlo. „*Sanguis,*“ zašeptal.

Podepřel mu rukou hlavu a druhou ho poplácal po bledé tváři. „Pane!“ naléhal. „Profesore!“

Znovu hmátl pro hůlku, protože víčka se Severusovi ani nezachvěla, ale stále ještě dýchal. „*Ennervate!*“ vykřikl a Severus se na to probral.

Otevřel oči a chvíli se na Harryho jen tak díval. Harry se snažil vzpomenout na další kouzla, která se od něj naučil. Teď by mu přišla zatraceně vhod.

„Harry,“ zachrčel Severus namáhavě a mladík si uvědomil, že vlastně poprvé uslyšel své jméno z jeho úst.

„Ano, jsem to já,“ pousmál se a pomohl mu se trochu lépe usadit.

Severus si uvědomil, že jinou šanci už nedostane. Z oka mu vyklouzla slza, jak se mu před očima promítaly vzpomínky. A přesto nedokázal odtrhnout oči z tváře mladšího muže. Byl tak... „Vezmi... Vezmi si ji...“ zachrptěl.

Harry se urychleně otočil na své dva kamarády. „Hermiono, honem, dej mi něco, flaštičku, cokoliv,“ nařídil zoufale.

Dívka ji hbitě vylovila z kabelky a podala mu ji. Harry zachytil slzu do ampulky a opětoval Severusův pohled. „To je to, cos mi chtěl říct?“ zeptal se a namáhavě polkl.

Severus nepatrně přikývl a Harry lahvičku uzavřel a schoval. „Vezmi ji k myslánce,“ zašeptal profesor a oči se mu neodvratně zavíraly.

„Ne!“ zvolal Harry zoufale. Chytil jeho hlavu do dlaní. Tváře měl stále tak bledé a chladné. „Slíbil jsi to, Severusi, slíbil! Tak bojuj, prosím!“ úpěl naléhavě.

Severus na něj jen hleděl, dech se mu zadržával, ale pohled ustál. Pak se mu na rtech zvlínil nepatrný úsměv. „Ještě tu přece jsem...“

Harry si sundal bundu. Opatrně ho položil a podložil mu hlavu. Konečně si vzpomněl, že má v kapse lektvar, který uvařila Hermiona. Popadl hůlku a nechal lahvičku vznášet nad tělem. Pak začal nad Severusem kroužit hůlkou a přitom pronášel: „*Fiat absorbetur, fiat absorbetur...*“ a lektvar se zvolna vstřebával do krevního oběhu. Neutralizoval jed. Harry jen doufal, že už není pozdě. Naginiho jed sice působil pomalu, ale taková dávka...

Severus zavřel oči úplně, ale ještě než propadl bezvědomí, zašeptal: „Přece jsem tě něčemu naučil.“

Harry dokončil kouzlo a srdce mu vynechalo úder, když viděl, že profesor zavřel oči a syčivě vydechl. Ale pak se znovu nadechl a vypadalo to, že se jeho dýchání ustalovalo. Přidal ohřívací kouzlo. Zastrčil mu uvolněný pramen vlasů za ucho a hřbetem ruky skoro něžně přejel po jeho tváři.

„Harry,“ slyšel za sebou dívku.

Ani se neotočil. „Co teď, Hermiono? Co je třeba teď?“

„Harry, já...“ pronesla nejistě. Pak se rozhlédla po místnosti. „Nemůžeme ho nikam vzít, všude zuří boje. Možná bychom ho mohli nechat tady.“

Mladík se na ni vyčítavě otočil.

Ron se zatvářil nanejvýš nechápavě. „Asi mi tady něco uniká, ale je to Snape, zatraceně.“

„Ano, to je,“ procedil mezi zuby a jeho hlas byl ledovější než sibiřská zima.

„Harry,“ zasáhla Hermiona. „Vážně si myslím, že by tady byl v největším bezpečí. A když to tady ještě zabezpečíme, tak...“

„Máš pravdu,“ připustil Harry a prohrábl si odevzdaně vlasy. „Uděláš to?“

„Jistě,“ usmála se dívka a začala kouzlit.

Když pak zavírali dveře a Harry na svého učitele naposledy pohlédl, pomyslel si ještě v duchu: *Opovaž se mě tady nechat!*

Kapitola 20

Všichni tři se vrátili do hradu, ale všude panovalo ticho a klid. *Kde jsou ostatní?* Pak je uslyšeli. Seskupili se ve Velké síni, zranění i ti, kterým už nebylo pomoci. Harry se rozhlížel po místnosti. Tolik mrtvých! Studenti, učitelé, přátelé. Nevinné oběti války. Ron přispěchal ke své rodině a Hermiona šla s ním. Paní Weasleyová plakala. A nebyla zdaleka sama.

Harry se zastavil a zavřel oči. Ne, on musí... Musí ho zastavit, to je jeho úkol. Zacouval zpět ke dveřím a změnil směr. Do ředitelny doběhl tryskem. Kamenný chrlič stál stranou, a tak stačilo jen vyjít po schodech.

Když byl uvnitř, jako na povel se objevila myslánka a Harry přešel přímo k ní. Všechny oči z portrétů se na něj upínaly a mezi nimi jedny pomněnkové, jejichž zář byla zahalená smutkem.

Harry naplnil starobyrou mísu a vstoupil do ní. Padal v mlze, dokud nestál nohama na zemi. Pak se obraz ustálil.

Dívka si povídá s chlapcem s dlouhými černými vlasy. Oba stojí na louce a smějí se. Může jim být tak sedm.

Rozzářené zelené oči, když mu ukazuje svůj dopis z Bradavic, a on na oplátku vyndá ten svůj, aby se pochlubil.

Cesta vlakem. Lily se stále směje a všemu se diví a on je sice nervózní, ale i přes to se mu na rtech sem tam objeví úsměv. Je tak úžasná.

Zařazování a v černých očích zklamání a smutek. Pak vztek, když vidí, jak si na ni James Potter troufá, a nakonec pocit vítězství, když si všimne, jak ho odpáلكuje do patřičných mezí.

Těžké časy studií, roztržky s Poberty, smutné zelené oči naléhají, ať už s tím přestanou.

Samota, věčně zavřený v knihovně. Učení a drobné chvíle štěstí, když tam Lily sedí s ním.

Vztek, když vidí, jak si ji James začíná omotávat kolem prstu. Frustrace z věčného pronásledování, hněv na všechny, že to vůbec mohou dopustit, vztek na ředitele, že celou tu záležitost s vlkodlakem nechává jen tak být.

Nenávist a zášť ho ženou dál, až jednou vybuchnou nesprávným směrem a Lily se od něj odvrací.

Zlost na sebe, stud, co provedl, znechucení sám sebou, snaha o usmíření, pak smíření s osudem, že je dívka nenávratně pryč.

Znovu se vrhá do studia. Je okouzlen mocí a černou magií. Voldemort zaujímá prázdné místo v jeho srdci.

Pak prvotní fascinace přechází v prozření, hrůzu a pocit, že je v pasti, ze které není úniku.

Když mu dojde, jak si Voldemort vykládá proroctví, přichází strach. Lily ne. Ji nedostaneš. Domlouvá se s Brumbálem. Ten mu nevěří, ale vidina špeha v nepřátelské linii je až příliš lákavá.

„A co mi dáš na oplátku, Severusi?“

„Cokoliv.“

Dodává informace Řádu. Musí si dávat pozor, aby se neprozradil. Mučení Longbottomových je pro něj poslední kapkou, která ho utvrdí v tom, že se přece jen vydal správným směrem.

Pak přijde svátek všech svatých a s ním bolest, ztráta, zoufalství a konec všech nadějí. Život pro něj ztrácí význam.

„Chlapec přežil, Severusi, má její oči.“

„Nepotřebuje ochranu, Pán zla je pryč!“

„Oba víme, že se Voldemort jednoho dne vrátí.“

„...Nikdo se to nesmí dozvědět!“

„Nikdo nemá vědět, co je na tobě nejlepší, i když budeš při jeho ochraně riskovat svůj život každý den?“

Vztek. Na všechny. Na chlapce, že právě on přežil. Na sebe, že tomu nedokázal zabránit. A ten vztek narůstá, mění se na nenávist a přicházejí předsudky posílené vzpomínkami na všechny nespravedlnosti během studia. Na Pottera, Blacka, na všechny, kteří mu kdy ublížili.

Při prvním setkání s Harrym je už tak plný toho všeho, že nedokáže odlišit, co je realita a co výplod jeho mysli. Neporozumění zamění za nevychovanost, zmatek za vzdor.

Celé roky se situace opakuje, až na to, že zelená v chlapcových očích se teď už leskne opravdovou nenávistí. Albus mu domlouvá. Nic naplat. Nelibost mu dává znát na každém kroku, a přesto ho hlídá a ochraňuje. Pro ni. Protože by to tak chtěla. Protože je to to jediné, co pro ni ještě může udělat.

Pak Albuse zachvátí kletba Gauntova prstenu. Nastává boj s časem. Všechno se jen zhoršuje, dokud nepřichází Harry a nepřináší tolik potřebný smír.

Severus nechápe. Jak je to možné? Proč? Po všech těch letech? Začíná si zvykat na Harryho přítomnost. Uvědomuje si svůj omyl a přehodnocuje dosavadní postoje.

Když nastane chvíle Albusovy smrti, málem ho to zlomí, ale nakonec to ustojí. Sám se rozhodne, že půjde s pravdou ven. Pro Harryho dobro, i pro to své. Taky nechce být na všechno sám. Je to sobecké? Zmijozelové už jsou takoví.

Obavy, co všechno se během roku může stát, úleva, když je chlapec v bezpečí, neklid, když se neozývá, panika, když ho zajmou. Nervozita ze setkání, pobavení z Harryho chování a vděčnost za jeho přijetí. A pod tím vším zoufalství a pocit brzké ztráty. Ten úkol se stává až příliš těžkým břemenem.

Když přijde ze setkání Smrtijedů, vylije si svůj vztek na Brumbálovi, ve kterém vidí původce toho všeho. Proč on? Nemohl si ten zlovolný osud vybrat za Voldemortův vitéál někoho jiného? Musel to být právě on?

„Přijde doba, kdy se bude muset Harrymu něco říct. Ale musíš počkat, až bude Voldemort nejzranitelnější.“

„Říct co?“

„Té noci, kdy se Voldemort vydal do Godrikova Dolu Harryho zabít a Lily se mezi ně postavila, kletba se odrazila a část Voldemortovy duše se přichytila k jediné živé bytosti v dosahu. K Harrymu samotnému. Žije v něm jeho část.“

„Takže, až přijde čas, musí chlapec zemřít?“

„Ano, a musí to udělat Voldemort sám. Je to nezbytné.“

V předvečer bitvy sedí zlomeně ve sklepení, v očích zuřivě zadržuje slzy. Ochromený z Harryho žádosti. Co mu to jen provedl?

Když ho vidí ve Velké síni, cítí pýchu a hrdost. Spatří v něm tolik síly, tolik života a málem ho to přemůže, když mu dojde, že chlapec půjde brzy na smrt.

Když pak Voldemort začne mluvit o hůlce, ví, že je to jeho konec, a pak, když následně otevře oči, pochopí, že se mu naskytla poslední možnost mu to říct. Síly ho opouštějí, zavře oči, ale ještě si pomyslí, že možná nebyl až tak špatný učitel, nebo že Harry nebyl tak špatný žák. Že vlastně nebyli tak špatní spojenci. Temnota ho obejmě.

Harry se vytáhl z myslánky a v očích měl slzy. Ztěžka dosedl na schody v ředitelně. Rukou si prohrábl vlasy trčící na všechny strany. „Měl jste mi to říct, pane...“ zašeptal do ticha.

„Ano..., možná měl,“ přisvědčil starý ředitel a upínal na mladého muže své modré oči, ale on se na něj nepodíval. Zíral před sebe a myšlenky mu vířily hlavou.

Tak takový měl být tedy jeho osud? Dobrovolná smrt Voldemortovou rukou? Vážně ironie. Tolik let se ho snažili chránit, a pak to všechno bylo k ničemu. Vzpomínal na svého otce a matku, kteří pro něj položili život, na Cedrika, který zemřel zcela zbytečně, na Siriuse, Dobbyho, Remuse, Tonksovou a Freda... Myslel na své předky, kterým bylo zřejmě předurčeno padnout v boji. Strýc Charlus, který se přiženil do rodu Blacků, i děd Seamus zemřeli v jedné z bitev proti Grindelwaldovi. Takže takto to mělo asi být. Takto to bylo v pořádku. Jen dodrží rodinnou tradici.

Myslel na Brumbála, který pro záchranu kouzelnického světa obětoval i svůj život, a myslel na profesora, kterému nestihl dát své sbohem. Jen doufal, že bude žít...

Albus zřejmě sledoval jeho myšlenky, protože ještě jednou promluvil. „Harry, a Severus?“

Mladík se smutně pousmál. „Doufám, že bude v pořádku.“

„Děkuji ti, můj chlapče.“

Harry na to jen kývl. Ztěžka se zvedl, opustil ředitelnu a vydal se do Zapovězeného lesa. Cestou hradem potkal Nevillea a poprosil ho, aby dal Naginimu co proto, viděl i Ginny a Lenku, rozloučil se s Ronem a Hermionou, která jako by něco tušila. Vrhla se mu kolem krku a brečela. Objal ji nazpět a zadíval se na Rona. A Ron zřejmě pochopil.

Ven se dostal nerušeně, Voldemort vyhlásil na hodinu klid zbraní. Byl si jist, že Harry přijde. Že mu jeho nebelvírská čest nedovolí nechat všechny ostatní zemřít, a v tom se tedy nemýlil.

Harry zavřel oči a zhluboka vydechl. Tak takhle chutná konec? Úplný konec? Pak mu jedna myšlenka probleskla hlavou: *Otevírám se na konci*. Harry překotně sáhl do kapsy a na dlaň si položil zlatonku, kterou mu Brumbál odkázal.

„Jsem připraven zemřít,“ zašeptal a dotkl se jejího zlatého povrchu ústy.

Západka cvakla a část drobné zlaté kuličky se odklopila. Uvnitř seděl černý kámen. *Kámen vzkříšení*.

Harry se zastavil na malém paloučku a převrátil jej v ruce. A pak se okolo něho objevily čtyři postavy. Mladý kouzelník zalapal po dechu. „Mami,“ vydechl a zadíval se do tváře rudovlasé ženy. Ona se na něj povzbudivě usmála. „Tati,“ pronesl směrem k muži s brýlemi a krátkými vlasy. „Siriusi, Remusi...“ Otáčel se dokola, ale kruh nebyl úplný. Jako by tam v té tmě někdo chyběl.

„Není tady,“ řekla matka konejšivě.

„Zřejmě bude ještě dlouho s tebou,“ neodpustil si sarkasticky Sirius.

Harry se zadíval na špičky svých bot a objal se rukama. „Se mnou těžko...“

Pak ucítil pod bradou chladné prsty, a když vzhlédl, zadíval se do smaragdových očí své matky. „Ničeho se neboj, zlatíčko,“ usmála se na něj.

„Byl jsi velmi statečný,“ dodal otec.

„Zůstaňte se mnou,“ vyhrkl Harry prosebně.

„Navždy,“ odpověděli všichni.

Kapitola 21

Severus měl pocit, že sní, ale nedokázal se z tohoto stavu probrat. Kam otočil hlavu, tam stál Temný pán se svým hadem, šklebil se a mířil na něj tou svou proklatou hůlkou. Pak začal poskakovat a syčivě skandovat nějaké popěvky a svět se smrskl na ty dvě hadí oči a zeširoka rozšklebenou tlamu. Než ho ovšem stačily ty jedové zuby zasáhnout, Severus se s lapáním po dechu probudil.

V místnosti, ve které ležel, panovala tma. Ještě byla hluboká noc. *Co se stalo? Kde to jsem?* Snažil se zorientovat, ale sotva pohnul hlavou, pocítil takovou malátnost a bolest, že to musel několik minut rozdýchávat.

Přemýšlel. Musí to vzít popořádku. *Takže – kde je?* Koutkem oka zaznamenal oprýskané stěny a rozbité okno. Bradavice ne. Zřejmě stále Chroptící chýše. A s poznáním toho *kde*, se vrátilo i to *jak, proč a kdy*.

Harry!

Jak dlouho to bylo, co odešel? A... pochopil, co se mu snažil sdělit? Malá část v něm doufala, že ne. Ta druhá, kterou předem proklel do horoucích pekel, tušila, že ano.

Zavřel oči a poslepu zkusil pohnout prsty. Vždy s sebou nosíval své lektvary. Možná by stačil dryák proti bolesti, povzbuzující a taky na dokrvení. Našel je všechny. Tentokrát ho štěstí neopustilo a neřeklo mu: *Trhni si*. Postupně je do sebe házel, a pak počkal, až začnou působit. Opatrně se pokusil vstát, nohy měl slabé, ale nakonec se opřel o stěnu, a tak ho unesly. Zkontroloval, zda má hůlku na svém místě, trochu nejistým krokem prošel dveřmi a pousmál se nad silnými ochrannými kouzly, která byla zvenku na místnost uvalená. Pak vyrazil do noci.

ooOoo

Harry dorazil na planinu. Už z dálky z té oblasti cítil Voldemortovu temnou magii, která ho naváděla správným směrem. A nemýlil se. Byl tam. Se všemi svými *věrnými*.

Když ho Voldemort uviděl, nemohl věřit svým očím. Zamlaskal a zkrivil tvář do posměšné masky. „Harry Potter, chlapec-který-přežil přišel zemřít.“ Šíleně se zasmál a napřáhl hůlku.

Harry tam jen stál, před těmi všemi ubohými dušemi, a díval se na něj. Vlastně je litoval. Výraz prostoupený mírem. *Jsem připraven zemřít. Sejdeme se na druhé straně, mami a tati. Sbohem všichni tady*, pomyslel si a opětoval Tomův planoucí pohled.

„Avada Kedavra,“ zakřičel zřetelně šílený černokněžník a mávnul bezovou hůlkou.

Když Harry uviděl zelené světlo, které k němu neochvějně mířilo, ještě se pousmál. Vlastně byl skoro rád, že už je konec. Dokázal splnit i ten poslední úkol.

A s tím ho smrtící paprsek zasáhl a Harry Potter se skácel k zemi.

ooOoo

Narcissa se otrásla hrůzou, když viděla, jak její pán bez slitování zabil svého úhlavního nepřítele. Byl to ještě chlapec. Ve stejném věku jako její jediný syn. Kde jen je Dracovi konec? Úpěnlivě doufala, že žije.

Všichni kolem ní jako by zamrzli na místě. Voldemort ještě pořád lapal po dechu a držel se za hrudník. Šok prostoupil jejich řady. Jen ten poloobr zakvílel a začal vzlykat.

Nohy jí samy od sebe vedly vpřed. Přesvědčit se, jestli je to všechno pravda.

Ale pak, když se sehnula k chlapci a zjistila, že dýchá, zaplavil jí náhle pocit úlevy, který už tak dlouho necítila. Třeba, jen třeba, má ještě naději se svou rodinou šťastně žít v pokoji a klidu. Ne, samozřejmě, že to nikdy nebude jako dřív. Přežijí-li, bude na ně pohlíženo skrz prsty a minimálně Lucius se vrátí do vězení, ale dokud budou žít, pak je tu možnost, že se časem něco změní a zlepší.

„Je Draco naživu? Žije?“ zašeptala naléhavě.

Chlapec slabounce kývnul a ona úlevně vydechla zadržovaný dech.

Za sebou zaslechla skřehotavý hlas své sestry. „Je ten kluk mrtvý?“

Prudce se otočila a sebejistě pronesla: „Mrtvý.“

ooOoo

Harry byl nesen. Nesměl se podívat kam. Ale věděl kým. Hagridům vzlykot byl nezaměnitelný a ty velké ruce nemohly být nikoho jiného.

Měl pocit neskutečna. Ještě před chvílkou šel na smrt a teď byl živý a Voldemort ztratil i ten kousíček duše, který se schovával v něm. Přemýšlel, jestli Brumbál předpokládal, že se to stane. Že by mohla dobrovolná smrt všechno vyřešit. Ale jistě, Brumbál nebyl největší kouzelník všech dob jen tak pro nic za nic. A přes to. A přesto byl tak pošetilý, že sáhl na prokletý prsten, který nakonec způsobil jeho konec. Harry se v duchu pousmál. No, možná, že k tomu došlo právě proto.

Ale profesor? Mohl na něco takového myslet profesor, když mu to ředitel předložil jako hotovou věc? Harry si vzpomněl na ten deník a na všechna ta slova, která napsal. Profesor nikdy nevěřil na naději. Na nějaký lepší začátek. Sám předpokládal, že zemře dřív, než to všechno skočí, takže zřejmě ani neviděl jinou cestu v Harryho osudu. Jeho mysl se zachvěla - nevěřit v naději pro sebe i ostatní je příliš velké břemeno a nikdo by ho neměl nést. Doufal jen, že se to v budoucnu zlepší.

Zastavili se a Harry zamžoural mezi víčky. Stáli mezi rozvalinami hradu. Naproti nim byli shromáždění všichni, kteří přežili či nebyli zranění.

A pak začal Voldemort svou bujarou řeč o tom, jak zabil jejich úžasného Harryho Pottera, o tom, jak v něm a pouze v něm teď musí všichni kouzelníci vidět svou spásu. O všech těch nechutných věcech, které jim provede, kdyby se mu snad chtěli postavit. Slyšel mumláni i výkřiky bolesti od přátel, které zasáhla jeho smrt.

Narcissa k sobě povolala Draca a on váhavě přišel. Oba dva se otočili a směřovali pryč. Lucius nerozhodně přecházel pohledem mezi svým pánem a svou rodinou. Zvolil rodinu. Dobře že tak.

A pak vystoupil Neville a mluvil a mluvil. Tak horlivého ho Harry ještě nikdy neslyšel. V očích měl odhodlání a celé jeho tělo vyzařovalo odvahu a bojovnost.

„...Nezáleží na tom, že je Harry mrtvý, protože on žije dál. Tady,“ prudce ukázal na svou hrud', „v našich srdcích. On totiž žil pro nás. A ty se zatraceně mýlíš. Protože to budeš právě ty, kdo tady dnes zemře!“ křičel na něj ohnivě, zvedl Moudrý klobouk, který měl v ruce a vytáhl z něj Godrikův meč.

Voldemort se rozesmál. Hystericky, skřípavě. Smál se tak, až štěkavě kašlal. A všichni Smrtijedi se smáli s ním. Ale pak jako na povel přestali, protože Harry se skulil z Hagridovy náruče, spadl na zem a hned bylo všem jasné, že je naživu. Strana světla zajásala a Voldemortovy rudé oči měly najednou zmatený výraz.

Harry pevně sevřel hůlku a schoval se za nejbližší trosky. Očekával útok. A ten samozřejmě přišel, jakmile se Voldemort s výkřikem vzpamatoval.

„POTTEREEEEEE!“

Smrtijedi začali panikařit, nevěda co dělat. Někteří uprchli, jiní začali metat kletby. Bitva se znovu rozhořela. Jenže tentokrát měla strana světla jednoznačně navrch, protože přívrženci Temného pána byly rozpolcení, zasažení strachem.

„Nalákám ho do hradu,“ zvolal Harry. „Musíme zabít toho hada!“

ooOoo

Severus se dostal k hradu v momentě, kdy bitva vrcholila, a stále dokola si v duchu opakoval: *Harry žije, žije... Lily, on žije!* Žádná *jak* nebyla nyní důležitá,

když věděl, že tomu tak prostě je. Skrýval se, ale slyšel, jak si o Harrym kouzelníci špitají, že vstal z mrtvých, a měl pocit, že pro Harryho Pottera prostě asi nic není nemožné.

Viděl, jak se Molly vypořádala s Bellatrix. Měl pocit deja-vu, když sledoval Nevilla bojujícího s Naginim, a neskutečně mu odlehlo, že se tohoto zabijáckého tvora zbavili. Nejen proto, že se to zvíře málem stalo jeho vrahem, ale i proto, že to byl poslední Voldemortův viteál.

Když Neville uťal hadovi hlavu, v prostoru jako by se najednou shluklo velké množství temné magie, a pak se ve stejném okamžiku rozprsklo v nicotě.

Už zbýval jen poslední nepřítel - Voldemort sám.

Severus klopytal a belhal se ze všech sil, aby tam v případě potřeby dorazil včas, protože věděl, že v každém okamžiku nastane poslední souboj. Ten mezi Tomem Raddlem a Harry Potterem.

Zůstával ve stínech u stěny, když k tomu střetu došlo. Oba soupeři se současně natáhli pro své hůlky a jejich kouzla se spojila v jednotnou zářivou linku. Nevědomky svíral svou hůlku tak pevně, až se mu nehty zarývaly do dlaní. Dnes poprvé totiž viděl naději. Dnes poprvé měl pocit, že i na něj by tam někde mohla čekat světlejší budoucnost. A Harry Potter ji měl ve svých rukách. Doufal, že pevně v rukách.

Chlapec stál na nohách trochu nejistě, ale výraz měl neoblomný a odhodlaný, zatímco Temný pán jen zmateně zíral, jak se jeho kouzlo zvolna vrací k němu. Jak se mu hůlka kroutí v ruce a odmítá mu poslušnost a jak ho nakonec zasahuje vlastní smrtící kletba.

A pak Voldemort padl mrtev k zemi a hůlka mu vypadla z ruky a přiletěla Harrymu k nohám.

Chlapec se vyčerpáním sesunul na kolena a pohlédl Severusovým směrem. Jako by věděl, že tam je. Jako by vycítil jeho přítomnost. Kývnul na něj a usmál se. A Severus pohled opětoval.

Mohli bychom říct, že celá ta výměna trvala vteřinu, a bylo by tomu tak, ale tady a teď Severusovi připadalo, jako by to byla vteřina trvajících věčnost. Vteřina prostoupení vděčností a poděkováním. Taková, kdy víte, že už je po všem, a že máte někoho, kdo vás dokáže pochopit.

A pak se Severus otočil a z posledních zbytků sil se vydal pryč z celého toho chaosu, který jistě nastane.

A Harryho oči ho vyprovázely, dokud mu nezmizel z dohledu.

Kapitola 22

Čas po Voldemortově pádu se táhl příliš pomalu, nebo příliš rychle, Harry vlastně nevěděl sám. Počáteční extáze se změnila na denní rutinu. Probíhaly postupné opravy hradu a naštěstí to šlo docela rychle, takže na nový školní rok bude vše přichystané. Konalo se rovněž mnoho pohřbů, ale Harry se účastnil jen dvou z nich. Fredova a Remuse s Tonksovou. Ty chvíle přetrpěl, jak nejlépe dokázal, ale bylo to pro něj až příliš těžké. Stačilo, že je vídal v noci i během denního snění. Probíhaly také procesy se Smrtijedy, které se dosud podařilo zajmout. Severus Snape byl omilostněn v nepřítomnosti. Nikdo nevěděl, kde se nachází, ale Harry bojoval jako lev, aby ho očistil, a tak se také stalo. Alespoň od něčeho si mohl mladý hrdina oddechnout.

Hermiona a Ron měli jeden druhého, své rodiny, a brzy se chystali do Austrálie, aby našli Grangerovi a přivedli je zpět. Harry se odebral na Grimmauldovo náměstí a první, co udělal hned poté, co si opravil svou starou hůlku, než se nadobro zbavil hůlky smrti, bylo, že zlikvidoval obraz paní Blackové. Kupodivu na to stačilo, když to právoplatný majitel domu opravdu chtěl.

Ten dům byl ponurý a šedivý a plný vzpomínek a byl tam celé dny sám, jenže tam, kam by chtěl nejraději, tam nemohl, protože vlastně nevěděl, kde by to bylo... Aby zaměstnal své myšlenky, vrhl se Harry do práce. Postupně dával dům dohromady, upravoval místnost za místností. Ovšem té Siriusově se vyhýbal obloukem. Nešlo to. Prostě nešlo...

Harry byl volný a měl by být tedy šťastný. Měl by být! A přesto jako by uvíznul v minulosti. Jako by ho něco trýznivého stahovalo ke dnu. Tolik toužil být svobodný, oproštěný od všech těch proroctví a očekávání, ale teď nevěděl, co si se sebou počít.

ooOoo

V den svých narozenin se rozhodl zajít do Godrikova Dolu navštívit hrob svých rodičů. Teď už alespoň věděl, kde leží, a mohl se za nimi vydat, kdy se mu zachtělo. Už mu nehrozilo žádné nebezpečí, alespoň ne ze strany Voldemorta.

Vybral si podvečer. Slunce sice ani tak neztratilo nic ze svého žáru, ale bylo příjemněji. Oblékl se do černých kalhot a tmavomodré košile a přemístil se přímo před místní kostel. Nablízku nikdo nebyl. Kdo by tam také co pohledával, že? A Harry tomu byl rád. Tiché šumění stromů ho trochu uklidňovalo.

Pomaloučku prošel brankou a zastavil se až u hrobu rodičů. Kytici bílých lilií vložil do vykouzlené vázy s vodou, a pak si tam klekl a díval se na jejich fotografie. Vlastně nevěděl, co říct. A bylo-li co říct, slova mu odumřela na rtech. Jen na ně tak hleděl, rukou nabíral písek a zase ho vysypával na vyschlou zem. Monotónně, jako bez života.

Vypadali šťastně a možná, že tam někde na onom světě dokonce i šťastní byli, tak proč se Harry cítil tak... *prázdný, neúplný, sám*? Proč bylo tak těžké užívat si života a nevidět přitom před sebou všechny oběti války? *Proč?!* Harry zadržel

dech, protože měl pocit, že ho to pohltí. Prudce vstal a zamrkal. Jak měl tohle všechno zvládnout?

A pak, tam ve vzdálenějším koutě hřbitova, kohosi zahlédl. Jen koutkem oka. Pohyb. Mohl to být jen stín stromu, ale... co když ne? Snažil se zaostřit, ale obrysy se nezdály zřetelnější. Ty jeho proklaté oči! Zkusil to tedy jinak a zavřel je. Když nepomůže zrak, mohly by alespoň ostatní smysly...

Cítil magii, známou magii a přece trochu jinou. Takovou, kterou na kratinko cítil v ten okamžik těsně po Voldemortově smrti, než se Snape kamsi vytratil. *Ano*. Tu, která ho celou dobu ochraňovala a strážila.

Sílila, jak se k němu muž blížil a Harry se nechával kolébat na jejích uklidňujících vlnách. Pak otevřel oči a zadíval se přímo do černých tůní. Dech se mu zadrhl v hrdle. Severus Snape vypadal stejně, stále v černém hábitu, havraní vlasy rozevláté na širokých ramenech a přesto ty rysy vyzařovaly určitou... volnost, nespoutanost. A ty jeho oči. Bezedné, pronikavé, ale žhnoucí novým plamenem, který ho zahřál na duši.

Harry se plaše usmál. „Rád vás vidím, pane,“ pronesl tiše, aby se snad ten přízrak nerozplynul.

„Přišel jsem ti poděkovat. Za záchranu života i jména,“ řekl Severus a nepřestával si ho prohlížet. Přišlo mu, jako by na tom mladém muži bylo něco špatně.

Harry trochu překvapeně naklonil hlavu na stranu. „To byla přece samozřejmost. Jen jsem vám oplatil něco, co vy jste pro mě dělal léta.“

„Pro zmijozela není nic samozřejmost, Harry,“ oponoval vážným hlasem.

„Pak je asi dobře, že jsem nebelvír,“ odvětil Harry a uhnul pohledem. Nepřítomně hleděl na svou matku.

„To jistě,“ souhlasil Severus a také se otočil k hrobu Potterových.

Lily se na ně šťastně usmívala, a co bylo nejzvláštnější, James se ani moc nemračil. Spíš vypadal zaraženě. Jako by nad něčím uvažoval.

„Byli by na tebe pyšní, Harry,“ pronesl mistr lektvarů do ticha, které nastalo a zdálo se nějak divně těžké a hutné.

Harry jen prudce nosem nasál vzduch. Měl pocit, že se topí. Proč? Vždyť měl přece všechno, po čem tak dlouho toužil! Tak co ještě zbývalo ke spokojenosti?

„Harry?“ zvolal k němu Severus, když mladší muž nijak nereagoval. „Harry...“ zkusil to znovu jemně. Pak mu položil ruku na rameno, ale to se chvělo. Vlastně se chvělo celé tělo mladšího muže. „Co se děje?“ zeptal se nechápavě.

Harry se k němu konečně otočil, oči plné slz, v hrdle mu to klokotalo. „Tolik... Tolik jsem se snažil to všechno zvládnout,“ začal zlomeným hlasem. „Ale k čemu to všechno bylo?! K čemu?! Je tolik mrtvých, tolik dětí bez rodin, Teddy nikdy nepozná své rodiče, Weasleyovi přišli o syna a já... já mám pocit, že mě to nikdy nepustí, že mě to každou chvíli rozmašlují na padrť. Jak jste tohle všechno mohl vydržet po celé ty roky?“

Zelené oči se zalévaly žalem. Bylo v nich tolik bolesti, smutku a nezměrného zoufalství. Jako by se na ně sypala tíha celého světa. Jak jen byl tento pocit Severusovi známý...

Chytil jeho tvář do dlaní, sundal mu brýle a uklidil je do jeho náprsní kapsy, stejně mu teď byly k ničemu, a pak mu ty slzy z tváří jemně setřel. „Měl jsem Albuse... a pak tebe,“ zašeptal docela blízko.

A pak se sehnul a dotknul se jeho rtů svými. Jen zlehka po nich přejížděl a hladil. Utěšoval. Harrymu se z hrdla vydral vzlyk, ústa pootevřel a zaklonil hlavu, aby se k němu dostal blíže. Rukama se pevně chytil jeho hábitu. Severus ho podepřel, ochutnával a zároveň smýval ten žal, rozpouštěl v něze, chlácholil jemnými doteky. Ne, nebylo to tak, že by bylo v tu ránu všechno v pořádku, to spraví až čas, ale byl to příslib. Příklad něčeho nového, něčeho, co dokáže projasnit pošmourné všední dny.

Severus se trochu oddálil a podíval se do smaragdových očí. Mladík nepřestával bojovat s pláčem, a tak si ho prudce přitáhl do náruče a těsně ho objal. A Harry plakal. Za Lily, za Jamese, za Siriuse, Remuse, Tonksovou, i Freda... Za Teddyho. I za sebe. Plakal a nechával se objímat a konejšit mužem, který pro něj znamenal jistotu. Mužem, kterého považoval ze svého přítele a možná i něco víc...

A když pak za dlouho vzlyky ustaly, položil mu Harry hlavu na hrudník a jen zhluboka dýchal. Pravidelné odbíjení čarodějova srdce ho uklidňovalo a dávalo mu jistotu, že se mu to jen nezdá.

Severus se opřel tváří o jeho hlavu. Jen ho držel, neříkal nic. Vždyť slova jsou stejně tak nedůležitá.

„Zase se někam vytratíš?“ zašeptal mladík do jeho promočeného ramene.

Severus se pousmál. „Vypadá to, že se na místo ředitele Bradavic nikdo nehrne. Takže mám pocit, že mi ti tupohlavci nakonec zůstanou na krku.“

Harry prudce vzhlédl. „Vracíš se do Bradavic?“ zeptal se vyjeveně.

„Ano,“ potvrdil Severus a oči mu hřály.

Harry se kousl do rtu. „Chtěl bych... Chtěl bych se tam taky vrátit,“ zaprosil.

Severus se zamračil a pozvedl obočí. „Bydlení v domě Blacků ti nevyhovuje?“

„Ty víš, že tam...?“ Harry se zarazil. „Jistěže.“ Pak zavrtěl hlavou. „Nevyhovuje. Až příliš na mě doléhá tamní atmosféra a taky... Bradavice mi byly vždycky domovem,“ přiznal.

„Chápu,“ kývl Severus, protože to cítil vlastně stejně, a pak si odkašlal. „No, jako staronový ředitel mám pocit, že by ti jen prospělo, kdyby ses na své říjnové zkoušky připravoval na akademické půdě. A pak uvidíme, co se bude dít dále. Ovšem... vzhledem k tomu, že bude třeba trochu upravit a pozměnit učební plány, mohla by se tam eventuálně najít i nějaká vhodná pozice pro zachránce kouzelnického světa,“ pronesl samolibě a ušklíbl se.

Harry se rozzářil. „Vážně?“

Severus zvedl ruku a palcem mu přejel po tváři, zatímco zbytek prstů dosáhl mladíkova zátylku. „Harry, chtěl bych tě tam zpět. Ten rok bez lumpáren a výbuchů kotlíků byl skoro k nepřežití.“

A Harry se divoce rozesmál, až se z toho rozkašlal. Když se trochu uklidnil, zabodl mu ukazováček do hrudi. „Tak tohle si, Severusi Snape, budu pamatovat. A ty víš, že mám dobrou paměť,“ pronesl rozhodně.

Severusovi se pobaveně zvedly koutky úst. „Nepochybně.“ Načež se znovu sehnul, jen aby se na půli cesty setkal s Harryho hladovými rty.

Nezáleželo na tom, že stáli na hřbitově a slunce už pomalu zapadalo. Nezáleželo na tom, že James na fotografii zuřivě mlátil do rámu, i když ho Lily chlácholivě hladila po zádech. Ti dva tady na této posvěcené půdě konečně našli, co hledali – jeden druhého.

ooOoo

Lily, když jsem tě tehdy před lety potkal, měl jsem pocit, jako by můj život teprve tím okamžikem začal. Pouhá tvá přítomnost mě dokázala povzbudit, tvůj úsměv prozářil mou bezútešnou existenci. A vyhřívat se na výsluní tvé pozornosti bylo tak nějak... nepopsatelné. Když jsi pak odešla, cítil jsem to jako zradu, ale když mi tě nadobro vzal, měl jsem dojem, jako kdyby můj život prostě skončil. Nenáviděl jsem svět a nenáviděl jsem sám sebe. A přitom stačilo tak málo, abych prohlédl, že jsi ode mě vlastně neodešla, protože tvým osudem nikdy nebylo být se mnou. Ne, teď už to vím. Jenže ty jsi jako vždy udělala něco víc. Nechala jsi mi tu ten největší dar ze všech. To mně jen trvalo léta, než jsem na to konečně přišel...

Si vis amari, ama.

KONEC